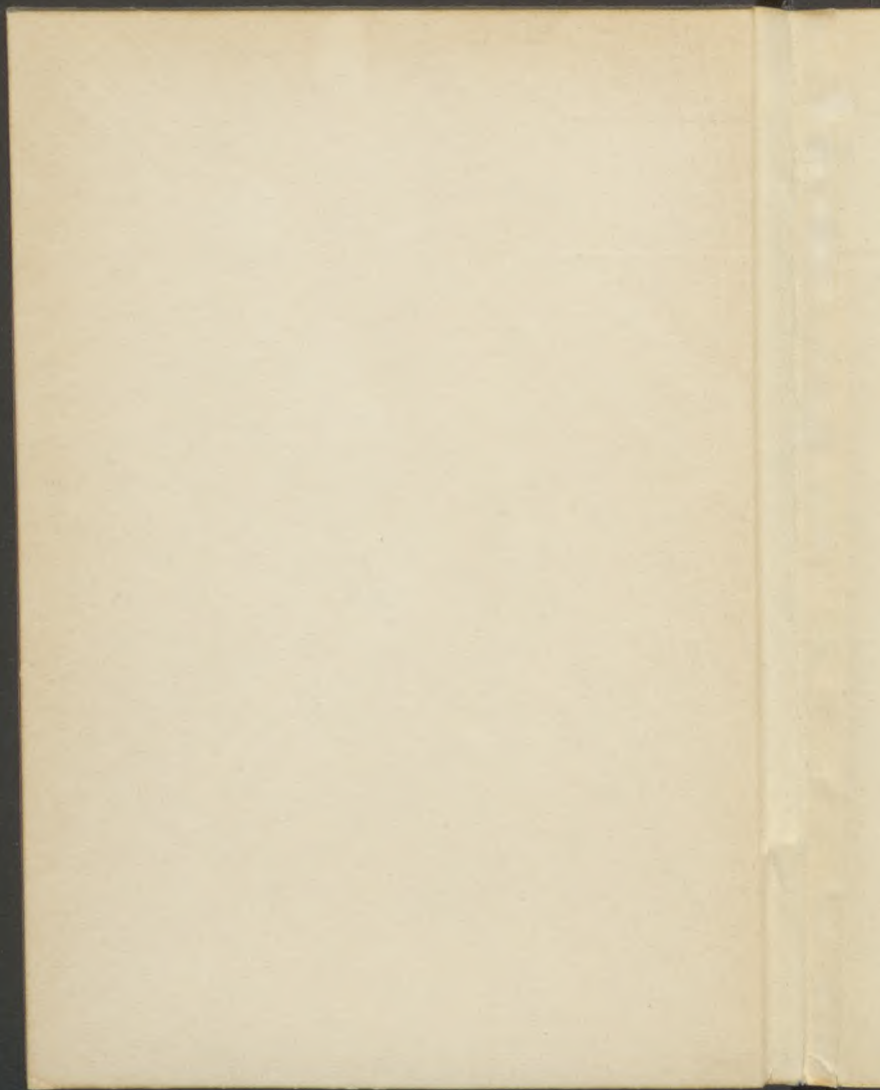
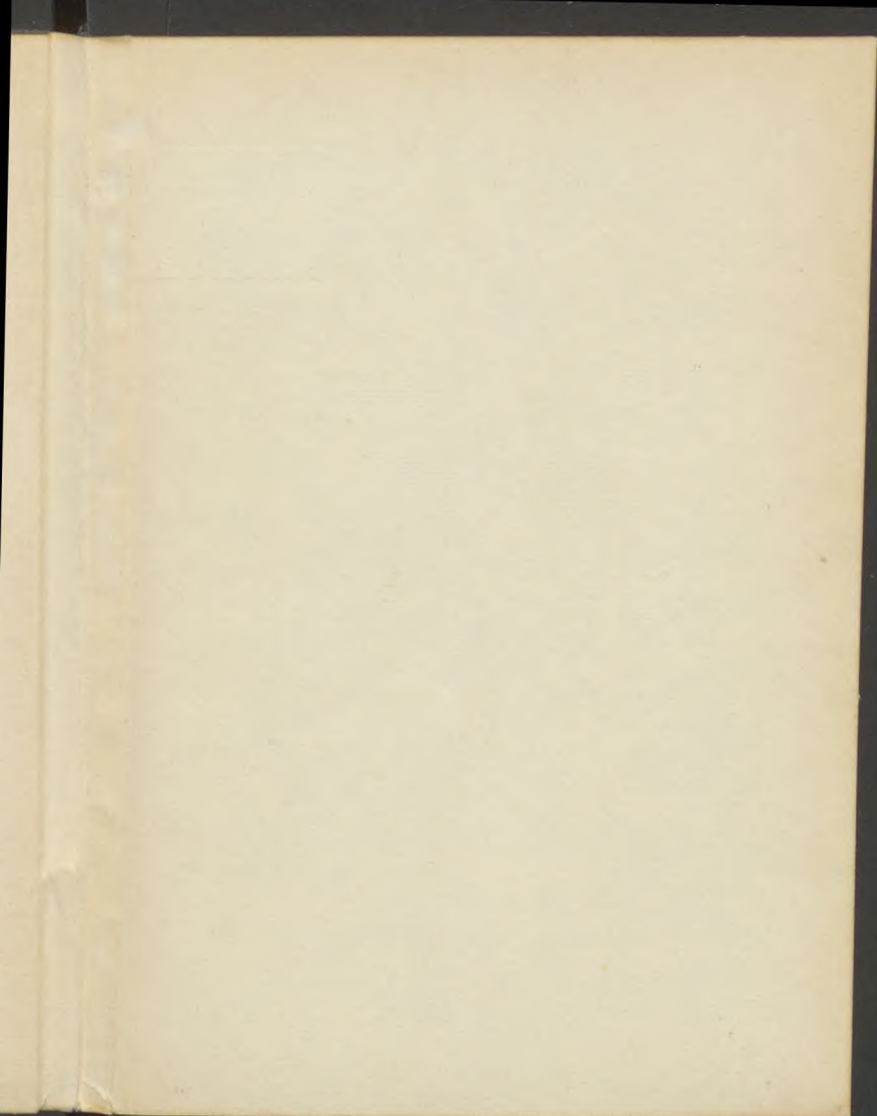

12202/

14

12.2
4

be

70.202
TARKA REGÉNYTÁR

19.202

44

NÉCÜS

12
FILLÉR

KINCSESFÖLDJÉN

IRTA :

G. FORSTER

be 2575

MEINL-TEA

Minden ízlés és igény
megtalálja a legmegfelelőbb

MEINL-TEAKEVEREKET

a legolcsóbbtól a legfinomabbig

MEINL GYÜLA R. T.

TEASZAKÜZLET

Kérje árjegyzékünket a leg-
közelebbi fióküzletünkből vagy
központi postaosztályunktól:
Budapest 72. Postafiók 46

ARKA REGÉNYTÁR

A NÉGUS KINCSES FÖLDJÉN

ÍRTA:
FORSTER GYÖRGY

BUDAPEST, 1935 OKTÓBER 3.

14. szám,

bc

A TARKA REGÉNYTÁR

EDDIG MEGJELENT KÖTETEI:

1. F. G. Beery: Az 1001 lakat temploma.
2. Paul Thomas: A Sárga örvény.
3. G. Forster: A titokzatos S/7.
4. L. Condor: Az álarcos lovas.
5. O. Wood: Az átoksziget kincse.
6. G. Forster: Embervásár Abesszíniában.
7. Kondor L.: Egy különös végrendelet.
8. E. A. Rodriguez: A hallgatás hajója.
9. Ifj. Lázár I.: A pampák ördöge.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban.
11. G. Forster: Életre-halálra Abesszíniában.
12. Kertész M.: A főnyeremény.
13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal.

Kaphatók a TARKA REGÉNYTÁR kiadó-
hivatalában VIII., József-körút 5, III. emelet

MINDEN JOG FENNTARTVA.
MEGJELENIK HETENKENT.

12.202

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR

Növekedéskönyv

1935. évi 10427. sz.

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János dr.
Stádium Rt., Budapest, — Felelős ügyvezető: Györy Aladár

BEVEZETÉS.

Varsay Sándor, az olasz gyarmati légió vezérkarához beosztott hírszerző tiszt, a következőket jegyezte be naplójába 1935 augusztus 27-én:

Megtörtént velem az a csoda, amiben, őszintén szólva, magam sem nagyon bíztam annak idején: sikerült elevenen megszöknöm Ras Soyum fogságából s szökés közben az angol—abesszín határon súlyosan megsebesítettem Ilse Björksont, alias Ha 4-et, akit a bentszülöttek „Ethiopia csillagának” neveznek s aki a négusnak és vezirjeinek mindenre elszánt, vakmerő és ragyogóan szerencsés kémnője. Remélem, hogy szőke barátnőm még nem heverte ki azt a sebet; amelyet akkor a saját revolverével ejtettem rajta. Annál is inkább fontos ez a számomra, mert holnap hajnalban Valsonival együtt útnak indulunk, hogy néhány napon keresztül megfigyeljük a zeila-ogadeni karavánutat, amelyen állítólag hemzsegnék a titokzatos utasok s a még titokzatosabb árukkal megrakott karavánok.

Az út nem lesz kellemes s nem lesz veszélytelen sem, bár nem akarunk kétnapi járóföldnél meszszebb behatolni Abesszínia területére. Sietnünk kell vissza, mert itt Berberában is akad éppen elég megfigyelni való: Keletafrikának ez az egykor jelentéktelen kikötője ma fontos katonai és tengerészeti gőcponttá lett. Az ócska junkák helyett büszke óceánjárók állnak a kikötőben s az öblök előtt három nagyhatalom drednaughtjai cirkálnak, féltékenyen vigyázva a másik ország hajóinak árurakományára. A hullámtörte mólók kőkockáin serény kezek ezrei hatalmas ládák tömegeit vonszolják partra s az egykor elhagyottan unatkozó tengerparti ligetek között százféle náció százfajta ember-tipusa nyüzsg.

Hja, Keletafrika divatba jött...

Genfben a komoly nagyhatalmak megbízottai különféle incidensek vizsgálati jegyzőkönyveit tanulmányozzák: érveket sorakoztatnak fel a kultúra védelmében, jólfésült szónoklatok hangzanak el, a világsajtó lihegve ordítja a frissnél frissebb szenzációkat és nincs kultúrember, aki izgatottan ne lesné a keletafrikai kérdés legújabb fejleményeit.

Genf azonban messze van s a kultúrvilágba érkező hírek bizony hiányosak...

Mert Afrika nem árulja el a maga évezredek titkait s a felületes szemlélő nem is sejti, hogy milyen erők ütköznek össze a legújabb világbonnyadalom kulisszái mögött.

Afrika hallgat és hallgatagon cselekszik.

A partjaira tolongó kalandornépség tarka hadában néha feltűnik egy-egy hófehér burnusz. Jött s már el is tűnt, pedig talán milliós üzletek lehetőségét hozta vagy ismeretlen hatalmak halálos ítéleteit hajtotta végre....

De akár ez történt, akár amaz, Afrika ért hozzá, hogy mindörökre megőrizze a maga titkait,

I.

A szikomor cserjék védelmében két teve aludt a fűben, hosszan elnyújtott nyakkal. Közvetlenül mellettük hevert a két nyereg s a nyergek hajlása alá rejtve a vizestömlő és élelmiszeres zsák állott. Valamivel tovább két férfi feküdt gyapjútakaróba burkolózva. Egyikük hosszan elnyúlva, mélyen aludt, a másik azonban könyökére támaszkodva figyelt. Azután távcsövet vett elő s a szeméhez igazította.

Mozdulatára megrezzent az alvó és hirtelen felült.

— Mi az...? Látsz valamit...?

A másik bólintott:

— Két teve és egy öszvér halad délnyugafelé. Sietnek, ugyancsak sürgős az útjuk.

— Lehet, hogy Ogadenbe tartanak Ras Soyum hadseregébe. Érdemes volna tudni, hogy mit visznek a tenger felől.

— Mérget vehetsz rá, hogy nem gyermekjátékokat. Csakhogy már régen Berberában kellene lennünk s attól tartok, hogy még többet mulasztunk, ha időt töltünk velük.

Opálpiros gőztengerben úszva a hold épen felkúszott az égre, valahol Ual Ual fölött. Fénysugarában most már szabad szemmel is tisztán lehetett látni a dél felé haladó s lassan homálybavesző alakokat.

A távesöves férfi az órájára pillantott, melynek számlapja zöldes fénnel villogott a csuklóján fölött.

Éjfélre járt.

A déli irányban egyre szélesedő síkságon az afrikai éjszaka titokzatos hangjai neszeltek. Szá-
kál surrant a bozótban, valahol nagyon messze oroszlán bödült éhesen s a távoli erdő felől kőszá-
denevérek csapódtak elő sípoló repüléssel.

A két pihenő ember tanácstalanul törölgette arcáról a vizet: ilyenkor, közvetlenül az esős év-
szak után a harmat korán lecsapódik s valósággal eláztat mindent, amihez hozzáér. A derékig érő fű is nedvesen hullámozott, mintha zápor paskolta volna végig. Szeptemberben, az abesszin tavasz idején, a síkság embermagasságú fűrengetege ugyanolyan veszélyes ellenség, mint pár hónappal később a víztelen, kopár, vörösre égett sivatag. Nyáridőben még a pusztai vadállatok is beljebb húzódnak a szomáli síkság felől a hegyvidék enyhébb klímájú völgyei felé: ilyenkor tavasszal pedig kígyó surran a szövevényes bozótokban, a fü-
les levelei fölsértik az állatok lábát s a végtelenül egyforma fűtenger lehetetlenné teszi a tájé-
kozódást.

A tevés csapat már régen eltűnt a tavaszi pára ködfüggőnye mögött; a rögtönzött táborban azonban még egyre nyugtalanul kutatták a szemhatárt a távcsövek, amelyeknek tükrében messze északon az abesszin hegylánc első dombora látszott. A dombok előtt erdő húzódott végig: páfrány, papirus és kardfű rengeteg, amelyet néhány hét múlva nyomtalanul eltűntetnek a nap égető sugarai, de amelyek ilyenkor még áthatolhatatlan akadályként merednek az utazó elé.

A két távcső lassan elfordult dél felől s végigkutatta a szemhatárt nyugattól keletig.

— Varsay...

— Látsz valamit...?

— Még egy tevést. Éppen a hold irányában üget. Alig látszik ki a fű közül. Varsay távcsöve arra fordult s hamarosan megtalálta, amit keresett.

A piszkos burnuszra is jutott a holdvilágból pár kósza sugár: fehéresszürke színfoltjai imbolgva meg-megvillanták a fűtenger fölött. Varsay hosszan figyelte.

— Pontosan a többiek csapásán halad. Úgy látszik, követi őket.

— Gyorsabban is üget, csaknem vágtat a tevé. Utól akarja érni őket.

— Akkor hát a társaság egy elmaradt tagja. Vagy olyanvalaki, aki általában kíváncsi az Abesszinia felé haladó karavánokra.

— Csak nem gondolod, hogy...

— Miért ne...? Az Ual Ual mögött összevont olasz csapatoknak is megvannak a maguk hírszerzői.

— De még mennyire. Ismerem is valamenynyit, kittünő fiúk. Tizenketten vannak, Parsia őrnagy, a vezetőjük a tizenharmadik. Van két hernyótalpas autójuk és egy könnyű vadászpülőgépük is.

Varsay felugrott:

— Elébe kerülünk. Ha valóban olasz, kicserélhetjük a híreinket, ha meg benszülött, legalább megtudjuk, miben sántikál... Nyergelj, Valsoni.

A másik még mindig tétovázott:

— Legalább három óra késést jelent a kis kaland. Megéri...?

— Természetesen. Három órával kevesebbet pihenünk s holnap estig így is elérhetjük az autót.

Percek alatt felnyergelték a tevéket, azután ívben kanyarodva délnyugat felé indultak, hogy a magányos utas minél később vehesse észre őket.

Negyedóra mulva elérték a csapást, amelyen az első karaván elhalaadt. Itt lankásan lejtett a vidék s a kis mélyedés elrejtette szemük elől a közeledőt. Kikerestek egy mélyen fekvő vízmósást, amelynek alján, az embermagasságra burjánzó surlófüvek között még ott csillogott az esőzések vize. Fejükre húzták a szűnyoghálóból készített kámzsát, amely a gyarmati légiónak rendes felszerelési tárgya s ami nélkül a felhőkben rajzó

moszkitók tömege véres hústömeggé csípte volna az arcukat.

A lejtős parton óvatosan levezették a tevéket s revolvereiket készenlétbe helyezve várakoztak.

Újabb negyedórába telt, amíg messze előttük burnuszos fej tűnt fel egy szaporán ügető tevé hátán. A holdsugár oldalról világította meg a közeledőt s így burnusza sötét árnyékba takarta arcát. Nem lehetett megállapítani, hogy európai, vagy bennszülött közeledik feléjük.

Varsay indulásra nógatta tevéjét s halkan odasúgott társának:

— Valsoni, te maradj itt s a míg lehet ne mutasd magad. Tartsd készen a revolvert, de ne lőjj, csak akkor, ha nagy szükségét látod.

A magányos utas most már közvetlen közelükbe ért. Úgy látszott, hogy egészen gyanutlanul figyel az elhagyott csapást és eszébe sem jut, hogy mások is tartózkodhatnak a közelben. Tevéje azonban megérezhette az állatok közellétét, mert magasra nyújtott nyakkal felhorkant. Az állat riadt mozdulatára az utas is meghökkenve kapott a nyeregkápa felé, csakhogy elkésett.

Varsay tevéje felrugtatott az alacsony partra s szemben az érkezővel elállta az utat. Az riadtan rántotta vissza tevéjét, hogy oldalt kitörve neki szaladjon a rónaságnak: itt azonban szembe találta magát az épen felkapaszkodó Valsonival.

A hold épen az olasz arcába sütött s az utas

így könnyen megállapíthatta, hogy európaiakkal áll szemben. Ahelyett, hogy támadni, vagy menekülni akart volna, legnagyobb meglepetésükre megkönnyebbülten felsóhajtott:

— Garihdu, géta... miért álljátok el az utamat...?

Gurage nyelven beszélt, azon a tájszóláson, amely Abesszínia nyugati felében a lakosság zömének anyanyelve Kaffától Borabaig s észak felé egészen a Kék Nilus határáig. Varsay nem értette ezt a nyelvet, Valsoni azonban gyorsan válaszolt:

— Tudni akarjuk, hová igyekszel...?

— Metaharába, géta.

— Hazudsz... Metahara északnyugatnak fekszik. Gurage vagy...?

— Kaffai vagyok. Elmaradtam a karavántól s most uram után igyekszem.

Varsay nem értette a gyors torokhangon folyó beszélgetést s hogy az időt ne vesztegesse hiába, alaposan szemügyre vette az egyre bizonytalanabb hangon válaszolgató alakot. Bennszülött volt s alkalmasint hírből sem ismerte az olasz csapatok hírszerzőit. Akár azonnal útjára is bocsáthatták volna, ha Varsay véletlenül észre nem veszi, hogy burnusza csupa vér.

Tevéjét egészen a bennszülött mellé léptette s rászólt galla nyelven, az egyetlen abesszíniai tájszóláson, amelyen értett valamit:

— Leszállni...

A bennszülött megértette a parancsot s szemében az üldözött állatok elkeseredett lángja lobbant:

— Ne bántsatok, géta... Sankhalla vagyok és megszöktem az uramtól. Semmi sincs nálam, ami számotokra értékes lehetne.

— Már megint hazudsz. Hiszen megölted és kiraboltad a gazdádat...

— Nem a gazdámat, géta, El Burt öltem meg. Ha nem hiszed, nézz bele a mindentudó csövedbe, még most is ott fekszik a távoli sziklák alatt.

— Ki az az El Bur?

— Hajcsár volt Ras Desta udvarában.

— Talán kegyetlenül bánt veled a hajcsár?

— A sankhallával (rabszolgával) mindenki kegyetlenül bánik, géta. Azért gyilkoltam, mert Asallah akarták elvenni tőlem.

— Asallah a szeretőd?

— A hugom, géta. Őt is, meg engem is ajándékba küldött a Ras Zeilába a sárgaképzű kis embereknek. Ők azonban nem fogadtak el rabszolgát s így visszaindultunk.

— Hm... más ajándékot nem vittetek...?

— Vittünk, géta, elefántesontot és krokodilbőrt. Halál ellen való harci álarcot hoztunk értük cserébe a Ras kísérete számára.

A két európai egymásranézett.

— Kutasd ki, Valsóni a nyeret. Te pedig, sankallah, vedd le a burnuszokat.

A kaffai ellenséges pillantással mérte végig őket. Ellenkezni azonban nem mert a túlerővel szemben. Benyúlt burnuszába s apró zacskót vett elő:

— Ez minden, ami értékes nálam, géta. Vedd el és bocsássatok utamra, mert Asallah minden perccel távolodik.

Varsay felbontotta a zacskót; föld volt benne, nehéz, kellemetlen szagú föld. A hírszerző jól ismerte ezt az illatot; az olajmezők környékén teszi elviselhetetlenné a levegőt a feltörő folyékony aranynek ez a jellegzetes illata.

Földminta, amit a négus külföldieknek küld...

Vajjon miféle sötét üzlet szála szövédnék a Zeilai kikötő kalandorai és a szőke kalandornő között...?

Gondolataiból Valsoni gúnyos kiáltása riasztotta fel. Az olasz egy finom japán selyemből készült gázálarcot tartott a kezei között.

— Sejtettem, hogy valami eféle lesz a halál ellen való harci álarc. Mit szólsz hozzá, Varsay...?

— Sokkal jobb fogást csináltunk, mint reméltem. Ezekután persze kíváncsi vagyok, hogy mit vihet az a karaván, amelytől ez a derék kaffai megszökött.

Ismét galla nyelvre fordította a szót és a bennszülötthöz fordult:

— Mégis csak hazudtál. Nem vagy sankhalla, hanem közönséges siku. (Utonálló.) Elviszünk a

karaván után, hogy méltóképpen ítélkezhessenek fölötted.

A kaffai arca hamuszínűre változott a rémültettől: hirtelen hátatfordított és térdre rogyott. A háta közepén tenyéрни szabályos forradás tünt fel a holdfényben.

— Sankhalla vagyok, géta, nézd meg a hátamon Ras Desta jelét. Ha visszavisztek, a krokodilok elé dobnak, amiért megöltem a hajcsáromat.

— És még sem a határ felé menekülsz, hanem az ország belseje felé tartasz. Hogyan akarod hát, hogy higgyünk neked?

A bennszülött felállt. Világosbarna arcán meglátszott, hogy együgyűségében talán nem is tudna hazudni.

— Asallah, géta... Asallaht kell kiszabadítanom. Mi szabad kaffaiak voltunk, géta, s Asallaht nyolc tinóért, meg egy krokodilbőrért akarta feleségül venni a szomszédom, amikor rántörtek a gallák.

— Szóval, te megölted El Burt, de már nem volt időd Asallaht kiszabadítani. Ki az, aki most magával viszi a hugodat...?

— Mikaele taya, a nagy Ras vezírje. Ő vitt bennünket Zeilába egy harcossal és egy hajcsárral. Amikor megszöktem, nem is üldöztek, annyira féltek karom bosszújától.

— Na, na, lehet, hogy egyéb okuk volt a nagy sietségre.

Varsay a társához fordult:

— Azt hiszem, érdemes volna ennek a Mikaele úrnak a poggyászát megvizsgálni egy kicsit. Ez az értékes olajföld, meg a gázálarc sok mindenre enged következtetni.

— Magam is így vélem. Menjünk utánuk.

Varsay gyors elhatározással a kaffaihoz fordult:

— Ide hallgass, sankhalla. Ha mi most segítünk neked kiszabadítani a hugodat, s ha mellé még adok neked kétszer tíz tallért, nekem adod ezt a zacskót és a hadi álarcot, aminek a varázstitkát te úgy sem ismered...?

A bennszülött egy ideig gondolkozott:

— Asallaht én magam is ki tudnám szabadítani, mert álmukban törnék rájuk s megölném mind a kettőt. A hátamba égetett jel azonban mindenki előtt elárulja, hogy sankhalla vagyok s így aligha tudnék elmenekülni a fehér emberek közé. Ha tehát megígértek, hogy Asallahval együtt magatokkal visztek a tengerpartig, akkor legyen a tiétek a föld és a varázsszer.

— Helyes, eljöhettek velünk a tengerpartig. Merre tartott a karaván?

— Obituba, mert a Ras most ott tartózkodik. A franchek vasparipája ugyanis sok puskát hoz neki a tenger felől.

— Akkor hát nyeregbe. Éjfél elmúlt s hajnal előtt ki kell szabadítanunk Asallaht.

II.

A bennszülött arcán meglátszott, hogy nem örül túlságosan a váratlan segítségnek. Valószínűleg arra gondolt, hogy az idegeneknek rejtett céljaik vannak, amiknek az árát esetleg még ő fizetheti meg. A kétszer tíz tallér azonban, amelyért több tinót vásárolhat, mint amennyit Asallahért ígérték valahol Kaffában s az a remény, hogy az idegenekkel eljuthat egészen a tengerpartig, sokkal nagyobb vonzóerőt gyakorolt rá, semhogy gondolkozás nélkül ne követte volna a két európaít.

Vágtatva indultak útnak a magas fűben, amelyen a széles nyom világosan mutatta a holdfényben az első karaván irányát. Ebből is meg lehetett állapítani, hogy a bennszülött nem hazudott: a nyomok egyenesen Obitu irányába, délnyugat felé vezettek. Közel másfélórai hajrás iram után végre megpillantották maguk előtt az üldözötteket.

A három állat már lenyergelve pihent a szabad mezőségen s valamivel távolabb táborház gondosan elrejtett fénye parázslott elő a fű közül.

Az abesszínek az egész éjszakai út után, most

készültek pihenőre térni: kedvezőbb alkalomra tehát keresve sem akadhattak volna.

A kaffai azonban nem látszott nyugodtnak. Tevéje nyergében felemelkedve, fürkészte a környéket, mintha váratlan ellenség megjelenésétől tartana. Varsay a távcsöve után nyúlt:

— Talán embereket látsz, sankhalla...?

A bennszülött megrázta a fejét:

— Semmit sem látok, géta. De Mikaele taya emberei mindig a közelben lehetnek. Ő ugyanis rokona volt Ras Distarnak, akit a négus negesti hat esős évszak előtt elfogatott s akit azóta nem látott eleven ember. Mikaele sohasem jár fegyveres kísérok nélkül a négus országában.

— Miért nem mondtad ezt előbb...?

— Mert Assallaht akkor is elhozom, ha tízszer tíz katona őrzi.

Leugrott a tevéjéről s ledobta szennyes burnuszát.

— Itt hagyom a tevémet és a vizemet, géta. Ti csak maradjatok itt és várjatok. Megnézem a tábornot, hogy nincsenek-e a közelében fegyveres assaurik.

Választ sem várva, elosont olyan zajtalanul, mint a lopakodó párdúc. Varsay mosolyogva nézett utána.

— Ravasz ember a mi kaffai barátunk. Azt gondolja, hogy elhittem neki ezt a csinos kis mesét a fegyveres assaurikról.

— Gondolod, hogy másban töri a fejét?

— Természetesen. A nyugati lakosság gyűlöli az uralkodó amharákat s a férfi értéke annál nagyobb, minél több amharát sikerült megölnie. A mi sankhallánk most gyilkolni akar s azért hagyott faképnél bennünket, nehogy elorozzuk előle a dicsőséget.

Valsoni felugrott:

— Akkor hát utána kell mennünk, de azonnal.

— Szó sincs róla, ülj csak le nyugodtan. Mi olaszok vagyunk s ha mi lépünk fel ellenük, határsértést követünk el. Ha azonban ők verekszenek egymás között, az belügy, amihez semmi közünk. Nekem nincs másra szükségem, mint hogy átnézzem a karaván poggyászait s ha az megtörtént, nem érdekel a szökött rabszolga merénylete.

— Erre nem gondoltam. Akkor hát várjuk?

— Utána megyünk, nehogy a karaván poggyászából éppen a legértékesebb dolgok tűnjenek el.

Lepányváztták a tevéket és sietve megindultak a tábor felé. Alig tették azonban meg a fele utat, amikor a sötéttségben hirtelen elébük toppant a kaffai:

— Asallah szabad, gétas. Ha akarjátok a többi varázsálarcot, jöjjetek oda.

— Megölted az amharákat...?

— Csak Mikaele volt amhara. A másik assa-
uri harcos volt. Ime, nézzétek: dsuki-dsuk.

Két véres emberi kezét mutatott fel, amely iszamos zsinórra fűzve meztelen derekán fityegett. Varsay undorodva fordította el a fejét.

— Menjünk a táborhoz. Asallaht miért hagyta ott?

— Sietnünk kell géta. Amíg értetek jöttem, Asallah összeszedi a csomagokat.

Néhány perc múlva felünt előttünk a derék magasságnyi kőrakás, amely mögött táborút parazsa pislákkolt. Néhány lépéssel távolabb egykedvűen horkoltak az állatok, míg a podgyászok között egy karcsú leánytest hajladozott. Közvetlenül a tűz mellett hatalmas vértócsában két szörnyen megcsonkított holttest hevert.

Valsoni elsápadva torpant meg az embertelen látvány előtt: Varsay azonban közelebb lépett s az amhara tépett ruhái fölé hajolt.

De Asallah, a kaffai leány, megelőzte:

— Ne nyúlj hozzá, géta. A megcsonkított ember vére veszedelmet jelent a harcosoknak. Mondd meg, hogy mit kívánsz, majd én odaadom neked.

A lány is gurage nyelven beszélt s dallamos, lágy hangján szinte zenélő lejtésűvé lett a magánhangókkal túlsúfolt gurage nyelv. Varsay futólag szemügyre vette. Fiatal volt, alig lehetett több tizenöt esztendősnél: karcsú izmos testét világosbarna bőr takarta s minden ruházata egy darab, a dereka köré csavart vászonból állott. Nagy fekete szeméből értelem és a fiatalság elpusztíthatatlan jókedve áradt.

— Szedj ki a halottak ruháiból mindent és tedd elém.

Asallah engedelmesen a holttestek mellé kupa-

rodott s egymás után nyújtotta át a talált tárgyakat. Először egy zacskó tallért emelt ki az amhara zsebéből, majd egy elromlott öngyújtó, egy varázs-szerekkel megtömött zacskó, két katonai rézgomb és egy konzervnyitó kés került elő. Utolsónak, a burnusz legbelső hajlásából vértől átitatott papírköteget húzott elő Asallah.

Varsayt ez érdekelte legjobban és zseblámpája fénye mellett betűzni kezdte a galla szavakkal kevert angolnyelvű írást. Bosszankodva állapította meg, hogy az amhara kiömlő vére a betűk legnagyobb részét olvashatatlanná tette s csak hellyel-közzel tudott elolvasni néhány összefüggéstelen szót.

„... földminták nem... érdektelenek... tőlük az átuta... olajforrások kihasználása érdekében a gyapotterm... Az olasz katonaság hangulata... Berberában... konzulátussal szemben... Schuster nevű tanár...

Varsay úgy érezte az összefüggéstelen szavak silabizálása közben, hogy forogni kezd vele a harmatban úszó fűtenger.

Semmi kétsége nem lehetett: a földminták ügye s az olajforrások emlegetése arra mutat, hogy Abesszínia valami egészen nagyszabású üzletre készülődik, amellyel önmagát és titkos céljait a nemzetközi nagytőke védelme alá helyezheti. A későbbi félmondatok pedig azt igazolják, hogy a feketék kémjei felfedezték a berberai olasz hírszerzőiroda központjának székhelyét. A Colonel tehát, a hír-

szerző központ vezetője halálos veszedelemben fog, ha ugyan már eddig el nem tették láb alól a sötétbőrűek.

Remegő kezekkel fordította meg a véráztatta papirdarabot s a másik oldalon talált néhány sort, amely olvashatóan csillant meg kékzöldfényében.

„...az olasz csapatok útvonalán. Parancs ment, hogy a vitás határvonal mentén vonuljanak előre Ual Ualtól délnyugat felé s szállják meg a dembharai oázisok vidékét. Ras Soyum szedessé össze Ogaden vidékén a esengetyűs embereket s hajtassa fel valamennyit az oázisokig. Jó lenne, ha...”

Az írás itt ismét olvashatatlanná vált, csupán néhány sorral lejjebb akadt még pár kibetűzhető szó:

„...sebem miatt még maradnom kell... jövők férfiruhában...”

Ez az utolsó két sor érhetővé tette az egész levelet: írója nem lehetett más, mint Ilse Björgson, a megsebesített kémnő, aki valahol a tengerparton dolgozik s onnan küldi üzenetét Ras Soyumhoz, a négyes legbizalmasabb hívéhez.

— Valsoni...

— Tessék.

— Tudod te, hogy mi az a esengetyűs ember...?

— Hogyne. Ezen a vidéken a leprás betegeknek csengőt kötnek a nyakába, hogy figyelmeztető legyen az egészséges emberek számára.

— Ide hallgass. A határ mentén nyargalva mennyi idő alatt tudod elérni Ual Ual környékén a legelső olasz táboriörsöt...?

— Ha volna tartaléktevém, két nap alatt.

— Vigyél magaddal tartalék állatot ezekből és nyargalj, ahogyan csak tudsz, Ual Ualba. Jelentsd, hogy az abesszínek csengetyús embereket akarnak felhajtani a dembharai oázisokhoz...

— Mit mondasz...?

— Jól értetted, itt van ebben a levélben, amit szőke barátnőnk írt Ras Soyumnak. Ezt a levelet ugyan nem fogja megkapni a Ras, de lehet, hogy más úton már odaért egy hasonló tartalmú üzenet.

— Borzalmas... hiszen akkor az egész csapattest veszélyben forog...!

— Ne sopánkodj, mint egy vénasszony, hanem indulj minél előbb. Azután siess Berberába, mert a titkos hírszerző iroda székhelyét is felre-dezték s lehet, hogy mire visszatérsz, már senkit sem találsz életben közülünk...

Az olasz a sisakja széléhez emelte kezét és szó nélkül sarkon fordult. Nem telt bele két perc s már a meggyilkolt amhara tevéjének hátán vágatott vissza a saját tevéik felé.

Varsay pedig a kaffaiakhoz fordult, akik: lázas buzgalommal gyűjtötték egybe a táborban található holmikat minden válogatás nélkül.

— Hagyjatok mindent a helyén. Induljunk.

A sankhalla csaknem kővédermedt a megdő-
benéstől:

— Géta, tízszer tíz tallérért sem tudod meg-
venni ezt a sok finom holmit! Nézd, itt vannak a
varázsálarcok.

Bőrzsákba csomagolva valóban néhány tucat
gázálarc hevert a fűben, mellette élelmiszeres la-
dák és fegyverek. Varsaynak azonban most már
semmi kedve sem volt ahhoz, hogy mindent apróra
átvizsgáljon, hiszen már az is több volt az elég-
nél, amit a levélből megtudott.

Elővette a revolverét:

— Megengedtem neked, hogy megszabadítsd
'Asallaht, de nem engedtem meg, hogy közösen
raboljatok... Indulás...

— Géta, kétszer tíz tallért is ígértél...

— Megkapod kétszeresen, ha mindenben en-
gedelmeskedtek.

A sankhalla engedelmesen megindult a tevék
felé. A lány azonban tétovázva állva maradt s
amikor azt hitte, hogy Varsay nem néz oda, resz-
kető kezekkel gyorsan elcsente a halott amhara
teste mellől a két fényes rézgombot. Azután ér-
téktelen zsákmányát dús hajába rejtve boldog mo-
solygással kuporodott fel öszvérje hátára.

Lassan már pirkadt, amikor a véres, meg-
csonkított holttesteket elhagyták s visszatérve
tevéikhez, a lehető legnagyobb sietséggel megin-
dultak a távoli határ felé. Messze előttük, mint

apró fekete pont a délkeleti láthatár szélén, egy
tevés nyargalt gyors iramban Ual Ual felé. Val-
soni volt, aki a csengetyűs veszedelem hírét vitte
az Ual uali olasz csapatoknak...

III.

Berbera egyetlen európai szállodájában, ahol Varsayt is a tucátjával érkező szerencsevadászok egyikének tartotta a személyzet, nem okozott különösebb feltűnést a sankhalla és fiatal húga. Abesszin főurak, a megkülönböztetett tisztelet jeléül gyakran ajándékoznak rabszolgát a vendégül látott fehéreknek is, akik azután a szokatlan ajándékot a legelső tengerparti városban szabadon engedik.

Varsaynak azonban minden oka meg volt arra, hogy a két kaffait megérkezésük után se téveszsze szem elől. Hiszen akármelyik percben találkozhattak valamelyik európaival, akihez Mikaele karavánja jött, vagy akár magával a szőke kalandornővel, akiről pedig nem lehetett feltételezni, hogy a pár nap előtt még abesszín rabszolgaságban látott kaffaiakat azonnal fel ne ismerné. Eből pedig az Ilse Björgsonnál ostobább emberek is könnyen kiszámíthatták volna, hogy milyen sorsra jutott a Mikaele gondjaira bízott fontos és bizalmas levél...

A szállodának, mint minden hasonló távolke-

leti intézménynek, külön hátulsó épületszárnya volt a vendégek bennszülött szolgálai számára: ideiglenesen itt helyezte el Varsay is a két rabszolga-szőkevényt s mialatt saját szobájában a közel ötnapos út porától igyekezett megszabadulni, azon gondolkodott, hogy milyen módon biztosíthatná magának a kaffaiak titoktartását.

Eppen borotválkozott, amikor a szálloda egyik pincére lépett be s megállott az ajtó közelében:

— Sir, egyik feketebőrű alkalmazottja szeretne önnel beszélni.

— Mi a szösz... bocsássa be.

Kíváncsian nézett az ajtó felé, amelyben néhány pillanat múlva Asallah karcsú alakja jelent meg. A lány egészen nyugodtnak látszott, csupán szürkés árnyalatú arcszíne árult el izgalmát. Kezében egy darab sárszínű, lapos, kovász nélkül készült kenyeret tartott, amelyen fehérlett a vastagon ráhintett só.

— Mi történt Asallah...?

— Kenyeret és sót hoztam neked, géta. Legyél te ura és védelmezője Asallahnak.

Varsayt érte már néhány meglepetés életében, hasonló váratlan ajándékkal azonban még sohasem kínálták meg. Annyit tudott, hogy a kenyér és a só a házastársi hűség jele Keletafrikában, amit annyira komolyan vesznek, hogy az asszony még a harctérre is követi urát s paran-

csára habozás nélkül kész az életét is feláldozni. Ő azonban aligha tudott volna mit kezdeni egy bennszülött feleséggel, bár a távolkeleten lakó európaiak legtöbbször néha három-négy ilyen egyoldalú házastársra is szert tesz.

Nem nyult a kenyérdarab után, amelyet várakozón tartott elébe a kaffai lány.

— Miért adsz nekem kenyeret és sót, Asallah, hiszen neked van védelmeződ...?

— Asallah védelmezője meghalt, géta. Kés fúródott a hátába és véresen fekszik a hátsó udvaron, a vízmedence közelében.

— Mit... mondasz...? A bátyád meghalt...?

— Jöjj, géta és nézd meg a magad szemeivel...

Mintha csak parancsszóra történt volna, ebben a pillanatban felpattant az ajtó s egy boy bukott be rajta kopogtatás nélkül:

— Sir... az ön szolgálja volt az a fiatal kaffai...?

— Az enyém... az ördögbe is, beszéljen már értelmesen valamelyitek...!

— A ciszterna mellett, ezelőtt pár perccel meggyilkolták a kaffait, Sir...

Varsay félrelökte a remegő gyereket és kirohant a folyosóra. Leszaladt a személyzet használatára szánt hátulsó lépcsőn s a hosszú udvar legvégén fekvő vízgyűjtő-medence felé tartott. A ciszterna mellett tágas, félszerféle alkotmány állott, amelynek egyik sarkában néhány szolgál hajolt egy

elnyúltan fekvő élettelen test fölé. A test arcra bukva hevert, hátából keskeny, egyenes pengéjű kés nyele állt ki s a széles hasított sebből vékony sugárban még mindig szivárgott a vér.

Varsay férelökte az ácsorgókat s letérdelt a rabszolga mellé. Csak most vette észre, hogy a zajtalan járású Asallah is mellette van s száraz szemmel, látszólag közömbös arccal nézi bátyjának véres testét.

— Orvost... volt már itt orvos...?

Amint feltekintett, szeme a rabszolgalány tekintetével találkozott:

— Minek az orvos, géta...? — mondta Asallah csendesen. — Az amharák kése sohasem téved... a sankhalla meghalt, az amharák megbosszulták a dsuki dsuk-ot.

Valóban nem kellett különösebb tudomány annak a megállapításához, hogy kaffain nem segíthet a véges emberi tudomány: a véres test ugyan még meleg volt, a végtagok azonban már kezdtek megmerevedni s a sebből szivárgó vér sötétvörösen, savósan fénylett.

— Ki volt a gyilkos...?

Varsay inkább önmagának, félhangon tette fel a kérdést s tanácstalanul feltekintett a halottról, a mellette álló Asallahra.

S mintha csak a feltett kérdésre szánt felelet lett volna, szeme megakadt egy olajbarna, szakállal körített arcon, amely a ciszterna díszítései közül

bukkant elő egy pillanat tizedrészéig. Az arc mellett egy kés fénye tünt fel, azután az éles penge süvítve repült át a levegőn.

Varsaynak egy töredékmásodperc is elég volt arra, hogy izmai reflexszerűen mozgásba jöjjenek: guggoló helyzetéből villámgyorsan hasravágódott s még ugyanazzal a mozdulattal gáncsot vetett a gyanútlan Asallahnak is. A lány a váratlan rándulástól elveszítette egyensúlyát és nyögve vágódott végig a földön Varsay mellett. Ugyanekkor a kés elröppent a fejük fölött s pengve, zizegve állott meg a fészter deszkaoldalában..

Mielőtt még a körülöttük állók magukhoz térhetek volna a meglepetéstől, Varsay felugrott s ahogyan a lábaiból telt, rohanva megkerülte a ciszterna széles ívben körbefutó oldalát.

Elkésett.

A tengerpart sikátoraira néző kerítésen éppen akkor ugrott át egy sötét árnyék. Az udvaron azonban, a víztartó oldalához támaszkodva volt még valaki. Az esti homályban ugyan nem lehetett látni arcát, de a szájában parázsló cigaretta elárulta, hogy a szálloda fehérbőrű lakói közé tartozik.

Nem volt nehéz kitalálni, hogy az európai cinkostársa volt a gyilkos afrikainak.

Varsay nem is gondolkozott sokáig, hanem egyenesen odalépett hozzá:

— Good evening. Nem látta, old friend, azt a

sötétbőrű gazfickót, aki ezelőtt egy perccel keresz-
tülugrott a kerítésen...?

— Ördöge van: nem láttam.

— Azt sem látta, hogy ezelőtt néhány pillanat-
tal valaki gyilkos merényletet kísérelt meg...?

— No...ugyan ki ellen...?

— Mondjuk: ellenem.

— Érdekes... és kicsoda ön...?

Varsaynak ökölbe szorult a keze:

— Old boy, maga egyben téved... Én kérdez-
tem s magának kell felelnie.

— Ugyan... ki parancsolhatja meg nekem,
hogy feleljek, ha nem akarok...?

— Nem akar...?!

— Mondom, hogy ördöge van: másodszor is
eltalálta.

Megfordult s anélkül, hogy kivette volna szá-
jából a füstölgő cigarettát, lomha lépésekkel el-
ballagott az udvar első része felé.

Varsay egy pillanatig arra gondolt, hogy öka-
lének egyetlen csapásával letaglózza, mint egy
barmot. Azután eszébe jutott, hogy hátha a vere-
kedés kiprovokálása is céljai közé tartozott az ide-
gennek...?

Ez az ötlet visszaadta hidegvérét.

Nem kelthetett feltűnést azzal, hogy benna-
szülött szolgája miatt önhatalmulag kezdjen bí-
ráskodni, hiszen egy bennszülött halála sem Bere-
berában, sem Afrika akármelyik részén nem tar-

hozik a ritkaságok közé. Majd a hivatalos vizsgál-
lat ki fogja deríteni, hogy mi áll a gyilkosság hát-
terében, ha ugyan a helyi hatóságoknak nem lesz
fontosabb dolguk, mint hogy egy szökött rab-
szolga ügyét nyomozgassák.

Visszament a holttest mellé s közömbös te-
kintete alig hogy végigsuhant az áldozat testen:
annyi haszna minden esetre volt az esetből, hogy
a sankhalla egész bizonyosan nem fecsegetett
többé.

Annál jobban kellett azonban vigyáznia a má-
sikra, Asallahra, aki még mindig közömbös arc-
cal guggolt a holttest mellett. Varsay ugyanis egy
pillanatig sem volt meggyőződve arról, hogy a ki-
röppent kést neki szánta a gyilkos: sőt nagyon
is valószínűnek tartotta, hogy a rabszolga meg-
gyilkolása után most a testvérét akarták eltenni
láb alól.

Ez pedig azt jelentette, hogy a két kaffai va-
lamilyen ismeretlen okból veszélyessé válhat va-
laki, vagy valakik részére.

Lehet, hogy olyan titkok, vagy bizalmas fel-
jegyzések birtokában vannak, amelyeknek értékét
ők maguk sem ismerik, de amelyek minden pilla-
natban nem kívánatos kezekbe kerülhetnek, amíg
Asallah az olasz hírszerző szolgálatában áll.

Ennél kevésbbé kecsegtető lehetőség is elég
lett volna Varsaynak arra, hogy Asallaht igye-
kezzen minél előbb biztonságba helyezni a benn-
szülöttek orgyilkos merényletei előtt.

Megfogta a bennszülött lány kezét:

— Jöjj velem, Asallah... ide most sok ember jön, jobb ha velem tartasz.

S valósággal megkönnyebbülést érzett, amikor a lánnyal együtt baj nélkül elérte a szálloda kivilágított, emberekkel zsúfolt hallját.

IV.

Asallah részére — ha valóban meg akarta védeni mindenfajta váratlan merénylet ellen — legbiztosabb búvóhelyéül az olasz titkos hírszolgálat központjának épülete látszott. A hírszolgálat vezetőjeként működő olasz vezérkari tisztt, aki Prof. Karl Schuster svájci német tanár néven szerepelt Berberában, kitünően értett ahhoz, hogy házat minden váratlan és nem kívánatos látogatástól megóvja.

A berberai olasz konzulátus épületével szemben álló bungalov, amely külsőleg semmit sem különbözött a többi vagyonos berberai polgár villájától, alapjában véve a legbonyolultabb védőberendezésekkel ellátott kis erődtámasz volt.

Ablakait nem védte rács. Ezzel az elavult védelmi rendszerrel a colonel régen szakított, annál is inkább, mert minden oka meg volt arra, hogy esetleges váratlan látogatóit ne csak távoltartsa, hanem egyszersmind le is leplezze. Rács helyett közönséges szúnyogháló védte az ablakokat. Ha azonban a szúnyogháló fémszálaiban avatatlan kezek akár a legparányibb szakadást is idézték

elő, azonnal kigyulladtak a professzor szobájában a jelzőberendezések. Ezenkívül az ablakráma díszítései között elhelyezett automatikus fényképező-gép is üzembe lépett s gyors egymásutánban hat különböző felvételt készített a hivatlan látogató-ról.

A dolgozószoba bejáratai előtt láthatatlan sugarakkal dolgozó fotocellás védőberendezés állott őrt: ha valaki a láthatatlan sugár mezejébe lépett, a ház négy különböző helyén elhelyezett jelzőcsengőket szólaltatta meg a berendezés, sőt az olasz konzulátus épületében is jelezte a szomszédságban járó betörőket.

Az íróasztal és a páncélszekrény zárai automatikusan működésbe lépő gázosító berendezéssel állottak összeköttetésben, úgy hogy a váratlan látogató, amint valamelyik zárat megérintette, egy-szersmind lefegyverezte és foglyul is ejtette önmagát.

A betörőt tehát sehol sem fenyegette közvetlen életveszedelem. A colonel nem akart gyilkolni még védelem címén sem: megelégedett azzal, hogy ártalmatlanná tegye a betolakodót s lefegyverzése után szépen megkérdezze tőle, hogy kinek a megbízásából, miféle titkokat akart a veszedelmes házban megszerezni.

Varsay ebben az időben már ismerte a hírszolgálati központ védőberendezéseinek mino-en titkát: jól tudta hát, hogy megfelelőbb helyre nem is vihetné Asallaht. Szállodai szobájába érve azon-

nal öltözködni kezdett, de hogy az azzal töltött idő se vesszen kárba, maga mellé ültette a kafta lányt.

— Ide hallgass Asallah.

— Hallgatlak, géta...

— Láttad te azokat a fehér embereket, akiknek ajándékuul küldött benneteket a Ras...?

— Láttam géta. Nem messze laknak a kikötőtől. Ha akarod, meg is mutatom neked a házat.

— Nagyszerű. Okos lány vagy, Asallah. Hát azt nem hallottad véletlenül, hogy mit beszélt Mikaele taya az európaiakkal...?

— A nagy Ras levelet küldött vele. Azt hiszem, hogy abban a levélben eladták a négus országát a fehéreknek.

— Miből gondolod...?

— Hát nem láttad a földet a bátyám tarso-lyában...? Mi egyebet jelenthetne az...? Volt föld, amit megtartottak az európaiak s volt olyan, amit visszaküdték. Hoztunk gyapotot is, meg egy kis üvegben bűdös vizet.

— Micsodát?!

— Bűdös vizet. Gurageben, de azt mondják, hogy fent Gondarban is, a rossz szellemek elrontották némelyik forrás vizét. Nagy, fényes foltok támadnak a kutakban s a víz bűdös lesz tőle. Ilyen ihatatlan vizet hoztunk.

— Gondarból?

— Nem, hanem Gurageból. A fehér géta megszagolta, nevetett és azt mondta rá, hogy very

fine. Mondd géta, ti mindnyájan szeretitek a szagos vizet...?

— Na, nem mindnyájan... például én sem rajongok érte.

Feltette parafasisakját és intett a lánynak.

— Induljunk, Asallah. Mindig szorosan mellettem maradj.

— Hová megyünk, géta...?

— Kíváncsi vagyok, hogy csakugyan meg tudod-e nekem mutatni azt a házat, ahol Mikaele tayával voltak.

Asallah szemei felcsillantak, amint előresietett. Látszott rajta, hogy büszkévé teszi a fehér ember dícsérete.

— Jöjj utánnam, géta.

Leszaladt a hall lépcsőjén, ki az utcára, hogy Varsay alig tudta követni. Az egyetlen forgalmas útvonalon azonban tanácstalanul megállott.

— Nem tudom, géta, hogy merre visz az az út, amelyik a sivatag felől vezet a városba, — mondta megszeppenve.

Varsay nem felelt. A szálloda előtt ott sorakozott az a három-négy kopott Ford-kocsiból álló autópark, amely Berberában a modern közlekedést képviselte. Intett az egyiknek s a rémülten tiltakozó lányt beemelve, maga is beszállt.

— A karaván-piac felé... — szólt oda a sofőrnek s a kopott alkotmány nagyokat zökkenve, megindult a nemrégien leégett bennszülött negyed

egyetlen szabad térsége felé, ahol a belső Szomáli föld felől érkező karavánok végállomása volt.

Alig tettek meg pár száz métert, amikor a lány hevesen integetni kezdett:

— Nem jó, nem jó, géta... arra kell mennünk, Most már megismerem az utat.

A soffőr hátranézett s engedelmesen elfordította a volánt arra, amerre a lány mutatott. Varsay némi megdöbbenéssel figyelte, hogy az autó egyenesen az olasz követség felé tart. Amikor már a közvetlen közelében jártak, érezte, hogy Asallah megszorítja a karját:

— Ott van a ház, géta. Az az, amelyiknek emelete is van.

— Akkor hát gyalog megyünk tovább.

Pénzdarabot dobott a soffőrnek s gyalogosan haladtak tovább a gyéren megvilágított útvonalon.

Most már tisztán látható volt a villaszerű épület, amely az utcátömb utolsó oldalán állott, azonban olyan közel a konzulátus és a hírszolgálati központ házához, hogy emeleti ablakaiból alkalmasint kitünően látni lehetett az olaszok minden mozgását.

Varsay nem akarta magát Asallahval együtt a felfedeztetés veszélyének kitenni. Jól megjegyezte hát magának a ház fekvését, azután megállott a hírszolgálati központ épülete előtt.

A nap meglepetéseinek sorozata azonban még nem ért véget: a máskor mindig zárt kapu most

tenyérenyire nyitva állott s Varsay azonnal észre-
vette, hogy a biztosító berendezések sem lehetnek
rendben.

Elővette revolverét és Asallaht a villát övező
kert egyik sűrű pálmacsoportja felé vonta.

— Várj itt rám és meg ne mozdulj, akármi
történne is.

— Ön pedig ne beszéljen olyan hangosan, mert
elrepülnek a jómadarak.

Varsay villámgyorsan megfordult: a colonél
állt előtte, a hírszolgálati iroda vezetője. A sűrű
cserje félhomályában is látni lehetett, hogy jóked-
vűen mosolyog:

— Csodálkozik, kedves bajtársam...? Nos,
hogy mindent megértsen, röviden közlöm, hogy na-
pok óta kerülgeti a házamat néhány gyanús alak.
Gondoltam, megkönnyítem a dolgukat s alkalmat
adok nekik a behatolásra.

— Ilse Björgson...?

— Természetesen az ő keze is benne van. De
csitt... az ördögbe... elárultuk magunkat...

A ház ajtajában hirtelen egy fej jelent meg,
amely óvatosan kikémlelt, majd némileg megnyu-
godva kilépett a terraszra is. Nem volt nehéz ki-
találni, hogy a sötét köpenybe burkolózott alak
idáig is az ajtó mögött leselkedett s vagy meglátta
a belépő Varsayt, vagy meghallotta a bokrok kö-
zött folyó suttogó beszélgetés hangfoszlányait.

A három elrejtőzött ember dermedt némaságba
merekült. A terraszon álló betörő éppen visszafor-

dult, hogy megnyugodva az ajtó mögé lépjen, amikor a ház belsejéből halk csattanás hallatszott.

— Sikerült... — kiáltotta a colonel s felpattanva a bejárat felé rohant.

Ugyancbben a pillanatban a sötét köpenyes vilámgyorsan a terraszon termett s mielőtt a colonel elérhette volna, sikerült túljutnia a kapun.

Varsay utánnalódult, az olasz intése azonban megállította.

— Sohase fáradjon. Csak ketten voltak s ha az egyiknek sikerült is megszöknie, a főbűnöst ártalmatlanná tette a gáz.

A ház külső falában elfordított két elrejtett kapcsológombot.

Halk zörrenéssel szellőzőnyílások váltak szabaddá a dolgozószoza fölött, majd valahol a ház belsejében mély zúgással dolgozni kezdett egy ventilátor.

A colonel bölintott:

— Így ni... pár perc múlva bemehetünk. S miután most már nem kell a hangunkra vigyázni, szeretném, ha röviden elmondaná, mit végzett amióta nem láttam.

Elhúzódtak a nyitott ajtóból s mire a szobák kiszellőzéséhez szükséges tíz perc eltelt, Varsay nagyjából megtette jelentését.

— A kaffai lányt, signor colonel, elhoztam önhez, — fejezte be. — Lehet, hogy még segítségünkre lesz valamiben. De ha tévednék, akkor sem szeretném késsel a szívében látni.

A várakozásra szánt idő alatt Asallah remegve húzódott meg mellettük. Neki túlságosan sok volt a mai nap eseményeiből: a magától nyíló ajtó, a teraszon leselkedő sötét alak, s főleg a házból kihangzó zúgás valósággal elnémitotta.

Vonakodva követte a két férfit a házba s amikor közvetlenül mellette véletlenül megszólalt a rádió hangszórója is, lekuporodott az egyik sarokba és többé nem lehetett előcsalogatni.

A torlóddó események közepette a két férfinak nem is igen volt ideje arra, hogy a kaffai lánnyal bajlódják. Végigsiettek az enyhén gázszagú szobákon és benyitottak a ház legvédecombebb helyére épült dolgozóba.

Az íróasztal félig felfeszített fiókja mellett, öblös karosszékben elnyúlva, hatalmas termetű férfi feküdt. Varsay közelebb lépett hozzá s csaknem felkiáltott meglepetésében.

Ugyanaz az ember volt, aki pár órával előbb a ciszterna mellett cigarettázott a sankhalla meggyilkolása után.

— Signor colonel, ismeri ön ezt az embert...?

— Személyesen még nem volt hozzá szerencsém, de tudom, hogy pár napja érkezett Berberába Alexandriából, harmadmagával együtt.

— Európai...?

— Nem, közép-amerikai, úgy hiszem, spanyol származású. Miért kérdezi...?

— Magam sem tudom... — vont vállat Varsay. — Ebben a véres levélben azonban, amelyet át

fogok önnek adni, előfordul egy név, amely aligha nem érdekelni fogja, signor colonel.

Bennszülött név...?

— Nem. Spanyol hangzása van, de lehet akár mexicói is: Rodrigo di Mígues.

— Nem fogom elfelejteni.

A colonel vastag zsinórt vett elő az egyik fiókból.

— Legyen szíves segítsen összekötözni a barátunkat. Reggelig magához tér, akkor majd beszélgetünk vele.

— Mogadiscióba küldi...?

— Csak ha feltétlenül szükséges. Ha bérenc, vagy ostoba, akkor szabadon engedem. Annál is inkább, mert ha valóban megfigyelnek bennünket a szomszéd házból, akkor valószínűleg jól tudják, hogy merre keressék eltűnt barátjukat.

— Jó, hogy említi signor colonel. Még ma éjjel megnézem azt a titokzatos házat.

— Nagyon helyes. S ha történetesen találkozna Ilse Björgsonnal, ne felejtse el átadni az én üdvözlétemet is.

V.

Varsay nem a főbejáraton keresztül távozott a hírszolgálati központ épületéből, hanem a hátsó kis ajtón ment ki és minden lelkiismeretfurdalás nélkül átugrott a magas kerítésen a legközelebbi kertbe. Annak a kerítésén átmászva az utcára jutott s így sikerült feltűnés nélkül megközelítenie az emeletes villa oldalát.

A villa vasrácsához támaszkodva épen neki fogott, hogy átlendítse magát ezen az akadályon is, amikor a sötét előcsarnok hirtelen kivilágosodott s ugyanekkor autóberregés hangzott fel a hátsó oldalon.

Gyorsan lehasalt s lélekzetét visszafojtva várt.

A villa másik oldalán alkalmasint garázs állott, mert csakhamar reflektorfény vágott a szemébe és hatalmas, sötétszínű luxuskocsi kanyarodott a széles feljáró elé. Ugyanekkor kinyílt a ház nehéz tölgyfaajtaja s három férfi sietett le az autó elé. Kényelmetlen rejtekhelyéről Varsay csak annyit látott, hogy két férfi világosszínű európai

ruhát visel, míg a harmadikat bő, vörössel szegélyezett burnusz takarja. Pillanatra még feltűnt előtte a volán mellett ülő soffőr olajbarna, nyírott bajuszú arca, azután az autó elrobogott s a házra mély sötétség borult.

Varsaynak épen ez kellett.

A biztonság kedvéért még jó negyedórát várt, azután minden különösebb elővigyázat nélkül keresztül vetette magát a kerítésen.

Jól emlékezett rá, hogy az előcsarnokban a villanyfény még a férfiak távozása előtt kialudt. Ez pedig nem jelenthetett mást, mint hogy maga az egyik távozó oltott el minden világosságot, tehát a ház őriző nélkül maradt.

Bátran végigszaladt a kavicsos úton és megállt az ablakok magasságát méregetve, amikor a bokrok felől könnyű zaj ütötte meg a fülét.

Ösztönszerűen hátraugrott s a fal díszítéseirek árnyékában keresett védelmet. Éppen idején, mert a bokrok ágai szétnyíltak s valaki óvatosan előrekémlelt.

A veszélyes helyzet ellenére Varsay csak nem elnevette magát: a váratlanul megjelent idegen ugyanis apró bőrtáskát szorongatott a markában s amint kinyújtott nyakkal sorban szemügyre vette az ablakokat, messziről meglátszott rajta az amatőr betörő.

Ugyancsak szép dolgokat főzhettek a villa ismeretlen lakói, ha egyetlen estén két hivatlan látogató érdeklődését is felkeltették.

Erre gondolt Varsay, amíg mozdulatlanul figyelte az egyik ablak felé kapaszkodó alakot. A váratlan események után ugyanis neki magának eszébe sem jutott más bejáratot keresni, hanem elhatározta, hogy azon az úton fog a házba behatolni, amit konkurrense a maga szerszámaival szabaddá tesz.

Igy még abban az esetben sem kell semmitől tartania, ha a berberai rendőrség daktiloszkópiával is fel volna szerelve.

Az ismeretlen betörő időközben felkapaszkodott az egyik ablakhoz. Az üvegtáblára enyves papír került s csakhamar halk csörrenés jelezte, hogy szabad az út a ház belseje felé.

Varsay elismerően bólintott magában: az a mód, ahogyan „konkurrense” dolgozott, határozottan ügyeskező emberre vallott, az a zajtalan könnyedség pedig, amellyel a betörő eltűnt a szabaddá tett ablaknyílás mögött, a legöregebb tolvajnak is becsületére válhatott volna.

Újabb negyedórát kellett várnia, mert számlítása szerint legalább ennyi idő kellett az összes záruk zajtalan felnyitására; amikor azonban órája világító számlapjára tekintett s látta, hogy közeledik a hajnal, gyors elhatározással kilépett rejtékhelyéről s amilyen óvatosan csak lehetett fel tornázta magát a nyitott ablakig.

Bár az ismeretlen rendeltetésű helyiségben, ahová jutott, vaksötétség fogadta, nem gyújtotta fel kézi villanylámpáját, hanem a fal mellett tapoga-

tözva haladt előre, amíg egy nyitott ajtón át a tágas hallba nem jutott. A hatalmas ablakokon keresztül ide behatolt némi világosság s a lába alá került szőnyeg felfogta lépései zaját.

Közvetlenül a lépcső mellett állott. Találomra megindult felfelé. Körben futó folyosóra jutott, amelybe egymás mellett nyolc-tíz ajtó nyílt. Sorban megállt valamennyinél, de a legparányibbnél sem árulta el, hogy merre tartózkodik ismeretlen jóbarátja, akinek segítsége nyitotta meg előtte a házba vezető utat.

Megfordult tehát és ismét végigjárt a lépcsőkön. A földszinten már jóval kevesebb szoba fogadta s már a második ajtónál meghallotta azt a könnyű, inkább érezhető, mint hallható zajt, amelyet az óvatos kutatás okoz.

Lenyomta a kilincset.

Szerencsére az ajtó zajtalanul kinyílt. Amint belépett, zseblámpa fénykörét látta táncolni a szemközti lévő falon. A szobában lévő valamennyi szekrény és fiók tárva-nyitva állott s a padlón szerte szét iratok, könyvek, dísz tárgyak garmadáit álltak. Szinte hihetetlennek látszott, hogy egy ember ennyire rövid idő alatt ilyen tökéletes rendetlenséget tudott csinálni. A keresett tárgy azonban még nem kerülhetett elő, mert az idegen egy apró, fiókos asztal előtt térdelve, nagy buzgalommal éppen annak a zárást feszegette, amikor Varsay belépett.

Úgy el volt merülve munkájába, hogy a hír-

szerző kényelmesen megközelíthette s akár le is foghatta volna.

Ilyesmi azonban eszébe sem jutott Varsaynak.

A szétdobált tárgyakon meglátszott, hogy az idegen nem közönséges betörő, aki válogatás nélkül összeszed mindent, ami a kezeügyébe akad. Ez az ember valamit keresett s Varsay arra volt kíváncsi, hogy mi lehet az a valami.

A fiókot feszegető háta mögött óvatosan közelebb somfordált, hogy eredmény esetén kéznél legyen. Más szóval: a tolvajtól akarta megszerezni azt, amiről csak sejtette, hogy a számára is értéket jelenthet.

Azonban éppen abban a pillanatban, amikor le akart kuporodni egy hatalmas bőrfotel háta mögött, közvetlenül mellette megcsúszott egy halomba rakott könyvcsomó, amit a tolvaj sietségében igen labilis módon helyezett el.

Varsay észrevette a veszedelmet s gyorsan az eldülő könyvek után kapott, de sajnos, későn. Egy vaskos kötet lezuhant s az éjszakai csendben felerősödött zajjal, döngve a padlóhoz vágódott.

A betörő villámgyorsan megfordult s szemben találta magát a hírszerzővel, aki revolverét előreszegezve, ekkor már nyugodtan állt a fotel előtt.

— Mondhatom, szép kis amatőr munka — szölt megvetően Varsay, — ha minden könyvcsomó így lezuhan, felébred rá az egész város.

— Kicsoda ön... ?

— Semmi köze hozzá. Ha azonban a nadrágja

felé nyúlkal, revolvergolyóval fogok bemutatkozni, arra mérget vehet.

A sűrű félhomályban nem láthatták tisztán egymás arcát. A betörőnek mégis valamivel kellemesebb volt a helyzete, mert háttal állt az ablaknak, ahonnan egy kevés fény mégis csak jutott a hírszerző arcvonásaira, míg az idegen alakja teljesen homályban maradt.

Varsay éppen azon igyekezett, hogy az ablak és a betörő közé kerüljön, amikor — maga sem tudta volna megmondani, hogyan — egyszer csak revolver csillant meg a másik kezében is.

— Maradjon nyugodtan a helyén, — hallotta az elszánt, rekedt csengésű hangot. — Célozni én is tudok.

— Ördögöt tud, — mormogta vissza bosszúsan. — Ilyen sötétségben senki sem tud célozni. Ha azonban kölcsönösen revolverrel fenyegetjük egymást, akkor itt ülhetünk, amíg nyakon nem csípnek mind a kettőnket.

— Ho... hogy mondta...? Hát maga nem a házhoz tartozik...?

— Mit szól hozzá, nem bizony. Ugyanazt akarom, amit maga s amikor megelőzött, gondoltam, megtakarítom a piszkos munkát. Bejöttem ott, ahol maga utat nyitott.

— Szemtelenség.

— Lehet. De hálát adhat a sorsnak, hogy ilyen szemtelen emberrel került össze, mert amint látom, nélkülem a legválogatottabb ostobaságokat csinálná,

— Ne mondja. Majd eljövök magához tanulni ... jó ...?

— Mindenesetre hasznát látná. Például ilyen veszedelmes munkát nem végezne zárt ablakok mellett. Ha most felfedeznek bennünket és elállják az egyetlen kijáratot, akkor szép egérfogóba kerülünk, mondhatom ...

— A teremtésit ... csakugyan igaza van. Menjen és nyissa ki az ablakot.

Varsay csak ezt akarta. Felállt s ügyelve arra, hogy újabb zajt ne üssön, az ablak felé lépett. Későn vette észre, hogy az engedékenysége csel volt csupán.

Amint a betörő közelébe ért, az hirtelen előreugrott s mielőtt Varsay védekezésre gondolhatott volna, torkon ragadta.

A váratlan támadásra Varsay gyomorszájütéssel felelt, amitől a betörő összecsuklott. Azonban eszébe sem jutott, hogy megadja magát: ellenkezőleg, a fájdalomtól félőrülten vakon előre csapott ökölbesorított jobbkezeivel.

A hírszerző könnyen kitért az ütés elől, arra azonban már nem volt ideje, hogy a lendülettől előredülő testet felfogja. A betörő megtántorodott és előrezuhant; kinyújtott karja betörte egy vitrin üvegfalát s a hatalmas üvegtábla hangos csörömpöléssel hullott darabokra.

Ha valaki volt a házban, ezt a lármát okvetlenül meg kellett hallania.

— Ostoba, — sziszegte dühösen Varsay — most aztán menekülhetünk mind a ketten ...

Nem törődött tovább a véresen tápászkodó alakkal, hanem az ajtó felé ugrott. Éles füle azonban közeledő lépések zaját fogta fel.

Visszaugrott és feltépte az ablaktáblát.

Ugyanekkor azonban halk kattánás hallatszott s vakító fény öntötte el a szobát. Varsay már az ablaktáblán guggolt, amikor felharsant egy ismerős hang:

— Meg ne mozduljon, mert lövök...

A hang Ilse Björgsonnak, a szőke kalandornőnek a hangja volt s Varsay tudhatta, hogy amíg sikerülne elérnie a kerítést, Ilse Björgson kényelmesen keresztüllövi. Jobb kezében tartott revolverét a combja alá rejtve, gyorsan leült tehát az ablakpárkányra.

— Átkozottul kényelmetlen ez a helyzet, — szólt hátra. — Legalább azt engedje meg, hogy hátraforduljak.

A szőke kémnő az ajtónál hangosan felnevetett:

— Ejnye, de ismerős ez a hang... Csak nem maga az, Varsay...?

— Nem hát... a kósza árnyam csupán...

— Hihetetlen... hát maga ennyire ügyetlen lenne...? És ez az eszméletlen alak cinkosa...? Igazán szégyelheti magát. Olyan zajjal voltak, hogy Addis Abebában is meghallottam volna.

Varsay most már nyugodtan megfordult. Ilse Björgsonnak minden oka meg volt arra, hogy a legelső találkozásukkor figyelmeztetés nélkül beereszsen néhány golyót, hiszen az olasz hírszolga

lathoz beosztott tisztek közül egyedül Varsaynak sikerült fontos iratokat megszerezni a kémnőtől, sőt pár hét előtt csak a véletlenül múlt, hogy Varsay golyója örökre el nem némította.

Ha tehát Ilse Björgson ennek ellenére sem használta a kezében tartott revolvert, akkor fontos oka volt arra, hogy az éjszaka csendjét a házból jövő revolverdörrenések meg ne zavarják.

Ennek ellenére a helyzet percről-percre veszedelmesebbé vált. A kémnő csevegő kedve azt mutatta, hogy valóban egyedül van a házban s addig akarja revolverével sakkbán tartani a felfedezett tolvajokat, amíg cinkosai az autóval haza nem érkeznek.

Mintha kényelmesebb ülőhelyet keresett volna, megfogta az ablakpárkányt s ezzel a mozdulattal sikerült ismét magához kaparintania revolverét. Közben mosolygós tekintettel nézte az ajtónál álló szőke teremtet, aki sötétkék éjszakai toalettjében olyan karcsú és üde jelenség volt, mint egy amerikai gicsfilm primadonnája.

— Ilse Björgson, én valóban sajnálom, hogy ilyen ostoba körülmények között kellett ismét találkoznunk. Remélem, hogy a legközelebbi alkalommal már csak énnálam lesz revolver.

Vilámgyors mozdulattal célzott s a csillár fénylő gömbje ezer darabra pattanva porzott széjjel. Hallotta a kémnő ijedt kiáltását, akkor azonban már a levegőben volt, amint hatalmas ívben elrugta magát az ablakpárkánytól.

Puha földre esett és sikerült azonnal lábra állnia. Három ugrással a bokrok között termett és átdobta magát a kerítésen éppen abban a pillanatban, amikor Ilse Björgson kezében is eldőrdült az apró kis revolver.

Végigrohant az utcán s amikor a sarokra ért, megpillantotta a visszatérő luxusautó sárgafényű reflektorát.

Éppen ideje volt hát a menekülésnek: ismeretlen betörőtársa, aki az eszméletlenség színlelését tartotta a menekülésre jobb eszköznek, egészen bizonyosan fogságba került. Mindezek tetejében pedig a lövések nyomán mégis csak felriadt az utca s így, ha nem is akadt kirándulásának pozitív eredménye, legalább sikerült kellemetlen helyzetbe hoznia az abesszinek megbizottját.

VI.

Reggelre kiderült, hogy az éjszakai kalandot még sem lehet ennyire simán megúsznia. Legédesebb álmából egy yemeni szolga riasztotta fel, aki a colonel üzenetét hozta: azonnal keresse fel főnökét az olasz konzulátus épületében.

Ez ellen nem lehetett tenni semmit s így, bár az éjszaka fáradalmaait még egyáltalán nem sikerült kipihennie, felöltözött és tüstént a konzulátusra indult.

A colonel a konzul társaságában fogadta kis mosolygó nehezteléssel a hangjában:

— Signor Varsay, ön ugyan szép dolgokat művelt az éjjel.

— Magam is ezen a véleményen vagyok. Nem panaszkodnék azonban, ha legalább sikerült volna eredményt elérnem.

— Hm... eredmény sincs...? Annál rosszabb nekünk. Képzelve, a rendőrség ma reggel telefonon felhívta a konzul urat és közölte vele, hogy ha hírszerzőink a jövőben nem tartózkodnak az erőszakos cselekményektől, kénytelen lesz az egész társaságot kiutasítani Berberából.

— Remélhetőleg az abesszínekkel sem fognak kíméletesebben bánni.

— Ez valószínű. Határozottan könyelműség volt azonban öntől behatolni egy vadidegen házba, amely elvégre idegen állampolgár tulajdona is lehetett s még nagyobb könyelműség volt a lövöldözés, amely az egész városrészt megriasztotta.

— Elismerem. Ha azonban néhány perccel később szánom el magam a lövöldözésre, akkor már ismét abesszín fogságban ülnék.

— Így már értem a dolgot. Ezután azonban ügyelnünk kell arra, hogy a hatóságok jóindulatát el ne veszítsük. Nem mintha nem tudnám leváltatni Mogadiscióból az egész hírszerző garnitúrát olyan új emberekkel, akiket az itteni rendőrség nem ismer, hanem inkább azért, mert az új embereknek heteket kellene eltölteniök a környezet megismerésével.

— Signor colonel, szabad kérdezmem valamit...?

— Hogyne, tessék.

— Mit gondol, signor colonel, van-e tudomás a hatóságoknak arról, hogy az éjszakai erőszakos cselekményt tulajdonképpen nem egy, hanem két ember követte el?

— Mit mond?!

Varsay részletesen elmondotta az éjszaka történetét.

— Az volt az érzésem, hogy valami iratot, talán tervet, vagy jegyzőkönyvet kereshetett is.

meretlen konkurrenssem. Sajnálom, hogy többet nem tudhattam meg tőle.

A colonel mosolygott:

— Azt hiszem, hogy most az egyszer én se-
gíthetek magának, signor Varsay. Én ugyanis az
éjjel eltávolítottam a vért arról a levélről, amit
ön hozott és sikerült a tartalmát nagyrésztben ki-
hámoznom.

— Ez csakugyan érdekes hír, signor colonel.

— De mennyire. Azt hiszem, igazolva láthat-
juk az ön gyanuját, hogy odaát Abesszínia ter-
mészeti kincseinek eladására készülnek.

— Értem. Az olaj- és aranymezőkről van szó.

— Úgy van. A levélben Ilse Björgson részle-
tesen beszámol a tárgyalások folyásáról, csupán
az anyagi feltételekről nem tesz említést. Két
társaság szeretné megváltani az abesszíniai olaj-
és aranymezők kihasználásának koncesszióját: az
egyik egy mexikói olajcég, amelynek a hátamö-
gött valószínűleg a First African Oiltrust áll, a
másik még sokkal érdekesebb, mert arra enged
következtetni, hogy Oroszországot is érdekelnék
Abesszínia természeti kincsei.

— Hát persze... — csapott a homlokára
Varsay. — Ez lenne a válasz a japán gyapotföld-
vásárlásokra. Ostoba voltam, hogy magam is nem
jöttem rá.

— Akkor hát adva van a legközelebbi nagy
feladat. Meg kell szerezni a szerződéstervezetet,

mielőtt a négus embereinek valóban sikerülne a nemzetközi nagytőkét belekeverni az eseményekbe.

— Ha ugyan létezik már ilyen szerződéstervezet.

— Egész biztos, hogy létezik. Ha előbb **nem**, az éjszaka bizonyosan aláírták. Talán akkor, amikor a három ember autón eltávozott.

Varsay elgondolkozva sétált fel-alá. Azután megállt a colonel előtt.

— Signor colonel, a tervezetet nem lehet megszerezni, csak úgy, ha előbb elfogjuk **Ilse Björgsont**.

— Gondolja, hogy a kémnőnél lesz a tervezet?

— Meg mernék rá esküdni. Ő pedig van olyan óvatos, hogy egy pillanatra sem adja ki a kezéből és amilyen gyorsan csak lehet, elutazik Addis Abebába.

— Akkor hát fogja el nekünk **Ilse Björgsont**, signor Varsay!

— Ezt könnyű mondani. Hiszen ha rajtam múlik, már régen ártalmatlanná tettem volna. Mindamellet: vállalkozom a feladatra.

— Ezt vártuk öntől. Mit fog csinálni?...

— Ebben a pillanatban még fogalmam sincs róla. Lehet, hogy ismét betörök a kémnő lakására, de az is lehet, hogy egyszerűen leütöm és elhurcolom. Minden esetre megkérem az urakat, hogy semmin se csodálkozzanak, ha rá kerül a sor.

Varsay a parafasisakja után nyúlt:

→ Valsoninak ma estig meg kellene érkeznie
Ual Ualból. Nagyon kérem, ha előkerül, utasítsák
hozzám az urak. Biztosabban mozgok, ha olyan
barátot tudok a hátam mögött, akinek a bátorsá-
gában megbízhatok.

VII.

A délelőttöt Varsay azzal töltötte, hogy a kikötőben alaposan szemügyre vett minden hajót, amely indulóban volt Dsibuti felé. Sorra felkereste a hajózási társaságok irodáit és gondosan áttanulmányozta az indulásra kész hajók utasainak névjegyzékét is. Ezúttal különösen a férfiak érdekelték, mert nem felejtette el, hogy Ilse Björgson elfogott jelentésében azt írta, hogy férfiruhában érkezik meg.

Hamarosan be kellett látnia azonban, hogy ezen az úton nem mehet sokra. Ha feltételezte is, hogy a szőke kémnő olyan fontos iratokkal, mint amilyen az olaj és aranymezők szerződési terveze, közönséges személyszállító hajó fedélzetére ül, nem látszott valószínűnek, hogy erre vonatkozólag minden nyomot gondosan el ne tüntessen.

Rosszkedvűen tért haza a szállodába és mert az előző mozgalmas nap után még mindig fáradtnak érezte magát, lefeküdt aludni.

Késő estig aludt, akkor lement az étterembe vacsorázni.

A kifogástalan zenekar és a valóban nagy-

világi kép ellenére is meglehetősen unatkozott. Berbera számottevő társadalmi osztálya alig pár tucat emberből áll s Varsay már fejből ismerte az összes bárnők élettörténetét csak úgy, mint a pénzes ültetvényesek bonyolult szerelmi ügyeit. Ezeken kívül kevesen voltak az étteremben ezen az estén s ha néha mégis feltűnt néhány idegen ember, azokról is messziről megállapítható volt, hogy az esetleges háború reményében érkeztek szerencsét próbálni. Minden fantáziát nélkülöző, hétköznapi arcok voltak.

Éjfél tájban arra gondolt, hogy mégis megpróbál megegyeszer besurranni Ilse Björgson házába, nehogy a szerződéstervezettel még az éjszaka folyamán egérutat nyerhessen „Ethiopia csillaga”.

Fizetett és lassú lépésekkel felballagott a szobájába, hogy átöltözzön az éjszakai kiránduláshoz.

Amint becsukta maga mögött a kis szobából és öltözőfülkéből álló „lakosztály” ajtaját és megcsavarta a villanykapcsolót, hirtelen bénult karokkal állt meg. A szoba egyetlen foteljében, kifogástalan estélyi toalettben ott ült — Ilse Björgson, a kémnő.

Az asszony mosolyogva élvezte Varsay leküzdhetetlen meglepetését:

— Csak nem csodálkozik azon, hogy itt talál...? Tegnap maga volt nálam, illik hát, hogy visszaadjam látogatását.

— Nem is hiszi, mennyire örülök, hogy látom. Ilse Björgson elfintorította az orrát:

— Akkor már megint forral valamit ellenem. Talán okosabban tettem volna, ha otthon maradok.

— Ugyan... egyébként lehet, hogy akkor is találkoztunk volna.

— Bravo, signor Varsay... szeretem az őszinte embereket. Nyugodtan kiveheti a zsebéből a kezét, nálam semmiféle fegyver nincs.

— Szabad megtudnom, minek köszönhetem a szerencsét?...

— Miért olyan kíváncsi?... Én nem kérdeztem magától tegnap semmit, pedig egész összeforgatták a lakásomat azzal a — szerencsétlen alakkal együtt.

— Csak nem ölték meg?...

— Ugyan... autóba ültettük és elküldtük pár száz kilométernyire. Mire visszakerül, már nem lesz módjában alkatmatlankodni.

Elhallgatott s mert Varsay nem szólt semmit, nyomasztó csend támadt. A hírszerző tiszt élesen fülelt. Cinkosokat sejtett a közelben, sőt mintha valami egészen halk zörejt is hallott volna az öltözőfülke felől.

Minden idegét megfeszítve várt s keze a zsebében nyugodott revolvere ravaszán. De úgy látszott, hogy a kémnő ezúttal valóban nem forral semmit. Amikor megszólalt, egészen csendes, barátságos volt a hangja:

— Láttam, amikor az étteremben ült, mondhatom, nagyon vigyázatlan volt. A nyitott ablakon át akárki kést dobhatott volna a hátába.

— Valószínűleg ismer is néhány embert, aki ezt a műveletet szerény díjszabás ellenében kitűnően gyakorolja.

— Szó sincs róla. Mindig a saját embereimmel dolgozom. Ellenkezőleg egy darabig azon gondolkodtam, hogy meghívatom magamat vacsorára az asztalához. Azután úgy döntöttem, hogy inkább a szobájába surranok be.

— Megtisztelő...

— Nagyon kérem, ne gúnyolódjon most, Varsay. Ha lehet, beszéljessünk komolyan egymással néhány percig. Kezdekem?...

— Kíváncsivá tett.

— Ha még emlékszik rá, egyszer már beszélgettünk egymással az abesszíniai sivatagban, amikor maga, hogy úgy mondjam, sokkal kellemetlenebb körülmények között volt, mint mostanában.

— Hogyne emlékeznék. Azt kérdeztem, hogy van-e még valami magában abból, amit emberi érzésnek neveznek. Maga azt felelte, hogy semmiféle érzést sem tart raktáron. Erre gondol?...

— Erre... — bólintott a kémnő. — És most: mit szólna hozzá, ha azt mondanám, hogy nekem is elég volt?...

Varsay megütközve nézte a ragyogó szépségű démont.

Mit akarhat megint ezzel az új szereppel?...

Végül is vállat vont és megmondta azt, amit gondolt:

— Azt mondanám, hogy újabb szerepet játszik, valami ismeretlen cél érdekében.

— Megérdemlem ezt a feleletet, pedig elhiheti, hogy komolyan gondoltam a dolgot. Elég volt a játékból, amiben állandóan az életem a tét. A maga golyója megtanított arra, hogy egyszer mindenki emberére akad. Én pedig élni szeretnék még.

— Azt hiszem, kissé későn gondolt erre.

Ilse Björgson cigarettára gyújtott.

— Lehet, hogy igaza van, én mindenesetre megpróbálom a visszavonulást.

Varsay felállott:

— Ha valóban így áll a dolog, akkor siessen. Angol területen van, minden akadály nélkül elutazhat. Maga engem egyszer igen kényelmetlen helyzetből szabadított meg: viszonzásul én megígérem, hogy olasz részről három napig senki sem fogja megzavarni. Természetesen csak akkor, ha az olajszerződés tervezetét előzőleg a kezembe adja.

A kalandornő elnevette magát:

— Szóval, mégis csak azt hiszi, hogy szerepet játszom. Úgy véli, hogy nálam a szerződés és mert forrónak érzem a talajt a lábam alatt, a maga lovagiasságára apellálva, szeretnék egérutat nyerni... Így van?...

— Körülbelül. Mert egyébként nem tudom megérteni, hogy miért keresett volna fel.

Ilse Björgson eldobta cigarettáját és a férfi mellé lépett:

— Ide hallgasson, Varsay. Mit gondol, mi

okom volt arra, hogy az abesszín sivatagban megmentsem a biztos haláltól?... Mit gondol, hogy később az angol határon miért késlekedtem a lövéssel, amikor a kezemben volt a fegyver?... Mit gondol, hogy tegnap éjjel miért nem lőttem le, amikor, mint betörőt, minden veszély nélkül lelőhettem volna?... És mit gondol, hogy most, amikor ide besurrantam, tudtam volna-e hozni magammal egy-két ügyes embert, akik hang nélkül kivégezték volna magát?...

— Ez mind nagyon szépen hangzik, ha nem tudnám, hogy egyéb okok is közrejátszottak megmenekülésemben.

— Ügy... szóval maga, Varsay, nem tudja elképzelni azt, hogy esetleg a szimpátia is közrejátszott ebben a dologban?...

— Nagyon nehéz ezt elképzelni. Elvégre magának semmi oka sincs arra, hogy szimpatikusnak találjon. Azt hiszem, én vagyok az egyetlen ember Keletafrikában, aki eredményesen tudtam keresztülhúzni a számításait.

— Így van. Azt hiszem, maga az egyetlen talpig férfi, akivel eddig találkoztam. És maga az egyetlen, aki még sohasem vette észre, hogy az ügyességem mellett egy kicsit szép is vagyok. Így van?...

— Szó sincs róla. Az első pillanattól fogva tudom, hogy maga gyönyörű. Ott a hiba, hogy nekem ez a szépség egymagában — kevés...

— Ide hallgasson, Varsay. Én tudom, hogy

maga is olyan világcsavargó, mint én. Tiszta véletlenség, hogy bejutott az olasz gyarmati légióba, amiért elárulta nekik a Fekete Sárkány fegyverszállításait. Végelemzésben tehát maga is zsoldos, ugyanúgy, mint én.

— Lekötelezne, ha velem kapcsolatban megválogatná a szavait. Én nem zsoldért verekszem, hanem védem a legelemibb emberi jogokat, amikről Abesszíniának fogalma sincs.

— Így is jó. De velem együtt szegény, mint a templom egere, ne tagadja. Nos, én most pénzt kínálok magának. Nagyon sok pénzt. Annyit, hogy soha többé nem kell a kisujját sem megmozdítania, ha nem akarja. Ezzel a pénzzel elmehetünk a világ végére is. Magától függ, hogy akar-e velem jönni, vagy inkább egyedül megy...

— Magyarázza meg, hogy mit akar...

— A kezemben van az abesszín olajforrások bérbeadási szerződése. Súlyos milliókat őrzök egy darab papíron. Ha a négus aláírja a szerződést, kétszázezer font sterling üti a markomat. Pár nap kérdése az egész, amíg a szerződéssel ejutok Addis Abebába. Ha elküldöm a szerződés perfektuálását jelentő radiogramot, azonnal repülőgép indul Alexandriából, amely az első pénzösszeget hozza s amellyel én minden további nélkül elhagyhatom Afrika földjét.

Idegesen újabb cigarettára gyujtott és néhányszor végigsétált a szobán.

— Életemben még sohasem voltam ideges,

mőst azonban elhagy az erőm. Nem vagyok bizonyos abban, hogy a szerződést el tudom juttatni Addis Abebába. Félek magától, Varsay, érti, egyedül magától félek. A többieket úgy vezetem az orruknál fogva, ahogy akarom; maga azonban erősebb nálam. Jöjjön velem; néhány nap az egész s örökre gazdaggá teszem.

A szeme lángolt, az arca égett s a lehellete forró volt, mint a parázs. Minden tagjában remegett s a hangja maga volt a lekottázható őszinteség. Varsay mégis hideg szemmel figyelte az ajka rándulását.

Valahogyan úgy érezte, hogy túlságosan nagy a kalandornő felindulása ahhoz, hogy őszinte legyen. Pár hét előtt, amikor Ras Soyum táborában arról beszélt, hogy nincsenek érzései, sokkal meggyőzőbb volt a hangja, pedig korántsem remegte ennyire.

Valószínűbb, hogy nem pénzvágy, nem is szerelem vezeti a kalandornőt: valami egyelőre ismeretlen ok kényszeríti arra, hogy ilyen formában keressen védelmet. Lehet, hogy a szerződéstervezetre más valakinek is fáj a foga és Ilse Björgson ilyen romantikus úton akar megszabadulni legalább az egyik, a veszedelmesebb ellenféltől.

Másrésről kétségtelen, hogy a szerződést megszerezni csak akkor lehet, ha van ideje kilesni ennek a ravasz nőnek egy fáradt pillanatát, amikor veszély nélkül csaphat le a sokat jelentő papíradabra.

Lehet, hogy Ilse Björgson is egy csapásra akarja megszerezni a kétszázezer fontos jutalékot, úgy, hogy egyúttal megszabaduljon legveszélyesebb ellenfelétől is; ezért csinálja ezt a drámai jelenetet.

Varsay érezte, hogy a játszma, amelybe a véletlen folytán keveredett bele, az utolsó leosztáshoz érkezett: most kell győznie vagy a játszmával együtt elveszíti az életét is.

Hatot, vagy vakot... más eshetőség nem kínálkozik.

Ilse Björgson egészen melléje lépett, lehelle az arcát perzselte:

— Nos?... Min gondolkozik?...

— Azon, hogy maga valószínűleg nem akar mást, mint elcsalni Addis Abebába, hogy egyszerűsmindenkorra megszabaduljon tőlem.

— Ahhoz nekem nem kell Addis Abebáig mennem. Ha most leszúrnám magát, kirohannék a kikikötőbe és motorcsónakba ugranék, ugyanúgy nem tudnának letartóztatni, mint Abesszíniában.

— És mikor kellene indulnunk, ha magával mennék?...

A nő szemében diadalmas láng lobbant.

— Lehetőleg még az éjjel. Nos, eljön?... Elfogadja az ajánlatomat?...

— Az ajánlatát?... Nem fogadom el.

— Gondolja meg...

— Nincs mit meggondolnom, ezt az ajánlatat én nem fogadhatom el.

Felállt s hatalmas lépésekkel néhányszor végigmérte a szobát.

— Ide hallgasson, Ilse Björgson — állott meg végre a nő előtt. — Egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról, hogy amit maga ma este mondott, csak némileg is igaz. Maga nem volna az, akinek ismerem, ha nem hazudna akkor is, amikor nem szükséges. Most azonban mondok magának én is valamit s amit én mondok, arról tudhatja, hogy halálosan komoly és igaz.

Ilse Björgson kezében ismét villant az öngyújtó lángja. Varsay pedig folytatta:

— Maga azt mondotta, hogy én sohasem vettem észre a maga szépségét. Hát ez nem igaz. Tudom, hogy maga szép. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy ez a szépség nem hatott rám is. Lehet, hogy más körülmények között beleszerettem volna magába, így csak sajnálni tudom a kisiklott életét. Ebből azt hiszem megérti, hogy sem százezer, sem egy millió fontért nem vagyok hajlandó elárulni az olaszokat. Ezen a véleményemen a népus egész kincstára és hadserege együttesen sem tud változtatni.

— Azt hiszem, Varsay, maga túlságosan romantikus.

— Az vagyok, egy pillanatig sem tagadom. S hogy ezt még jobban is bebizonyítsam, teszek magának egy másik ajánlatot.

— Tessék?... — lepődött meg a kalandornő.

— Elkísérem magát Abesszíniába s ha sike-

rül a négussal aláíratnia a szerződést, előre is lemondok a nekem szánt pénzről.

— Köszönöm...

— Ne gúnyolódjon. Nagyon jól tudom, hogy magának azért van szüksége énrám, hogy megszabaduljon a legveszedelmesebb üldözőitől s hogy bebiztosítsa magát a másik olajhatalom emberei ellen, akiket ugyanúgy érdekelnek a szerződés pontjai, mint engem.

— Mindig sejtettem, hogy kitűnően kombinál. Kérem, folytassa.

— Én mindaddig egyetlen lépést sem teszek a szerződés után, amíg az a maga kezében lesz. Amint azonban maga átadta az írást, én visszanyertem akciószabadságomat és megszerezhetem a szerződést, ha tudom. Maga azonban kötelezi magát arra, hogy...

Most váratlanul olyasmi történt, ami magát Varsayt lepte meg legjobban.

Hirtelen kinyílt az ajtó és két trópusi sisakos férfi lépett a szobába. Mind a kettőnek a zsebében volt a keze, messziről látszott rajtuk, hogy a berberai rendőrség tagjai.

Egyikük hivatalos komolysággal az asszonyhoz fordult:

— Ön Ilse Björgson, ethiopiai állampolgár?

— Igen. Mit kívánnak?

— Parancsunk van, hogy a service-re kísérjük. A professzor Karl Schuster lakásában beto-

résen tettenért Ludvig White azt állítja, hogy a bűntett értelmi szerzője ön.

Ilse Björgson másodpercekig merően nézte a rendőrség embereit. Azután elfehéredett ajakkal Varsay felé fordult:

— Ez hát a maga nagyszerűen fogalmazott ajánlatának a csattanója. Megjegyzem magamnak és nyugodt lehet, meg is fizetek érte. Egyébként biztosíthatom arról is, hogy ez az otromba kelepce nem fog visszatartani az elutazástól.

Felállt s a rendőrség emberei között nyugodt léptekkel kiment a szobából.

VIII.

Amikor egyedül maradt, Varsay még hosszú percekig úgy állt, mint a szélütött. Fogalma sem volt arról, hogy a rendőrség miként szerezhette tudomást Ilse Björgson látogatásáról. Tudomása szerint a colonel nem tett feljelentést a gázzal elkábított betörő ügyében, hiszen nekik is érdekük volt, hogy a hatóságok minél kevésbé avatkozzanak bele a dolgaikba.

Elhatározta, hogy azonnal utána jár a dolognak a hírszolgálati központ házában. Elindult, de még a küszöbig sem ért, amikor ismét nyílt az ajtó s nyílásában Asallah megszeszeppent arca tűnt elő.

— Asallah... hát te hogy kerülsz ide?...

— Bocsáss meg, géta... megszöktem. Elfogadtad a kenyeremet s így most már itt a helyem.

Varsaynak hirtelen egy gondolat ötlött az agyába:

— Szóval megszöktél... és mióta bujkálsz itt a szállodában?

Asallah lehajtotta a fejét. Nem felelt. Varsay visszaemlékezett a szokatlan zajra, amit az öltöző-

fülkéből hallott, mialatt Ilse Björgsonnal beszélt.
A hangja szigorúan vágott:

— Hallgatóztál?...

— Nem akarattal, géta. A fehér asszony el akart vinni téged...

— Ostoba vagy. Te küldted ide a fehér embereket?...

A lány szeme rémülten villant:

— Nem, nem géta... Amikor a fehér asszony arról beszélt, hogy megölhetne téged, megijedtem és elrohantam a főnökhöz, akitől megszöktem. Megmondtam neki, hogy veszélyben vagy...

Várt egy keveset, s amikor Varsay nem felelt, ismét kérőre fogta a beszédet:

— Ne küldj vissza a főnökhöz, géta... jobb nekem, ha melletted vagyok. És jobb neked is, mert vigyázok rád...

— Vezem észre... — nevetett dühösen Varsay. — Várj meg itt, amíg visszajövök.

A szobája ajtaját rázárta a lányra, bár tapasztalásból tudhatta, hogy sem Ilse Björgson embereinek, sem Asallahnak nem akadály a zár, ha útjukba érik. Azután leszaladt a lépcsőn s az egyik lézengő taxin a konzulátus elé vitette magát.

A colonel vidám mosolygással fogadta.

— Hallottam, hogy élénk beszélgetése volt szőke barátnőnkkel. Remélem, hogy azóta már a zsebében van a szerződéstervezet.

Varsay fáradtan dobta magát egy karosszékre:

— Attól tartok, signor colonel, hogy a szerző-

dés megszerzésétől ebben a pillanatban távolabb vagyunk, mint valaha. Legyen szíves megmondani, hogy tett-e ön bűnvádi feljelentést annak a betörőnek az ügyében, akit tegnap este sikerült gázzal elkábítanunk?...

— Eszembe sem jutott. Kivallattam a fickót és szegény készségesen elárulta, hogy társával együtt egy szőke nő és egy abesszín bérelték fel a betörésre. Azt mondták nekik, hogy az íróasztalom fiókjából egy kis kazettát emeljenek ki. S miután így kiderült, hogy tulajdonképpen csak Ilse Björgson barátnőnk akarta megismerni a ház védelmi berendezéseit, szabadon engedtem szegény fiút. Gondoltam, hadd menjen el a megbízójához és mesélje el, hogy Gabriele di Santonio házába nehéz dolog betörni.

— Hm... szóval, egészen bizonyos, hogy az angol hatóságok nem tudhatták meg az esetet?...

— Olyan biztos, mint a halál. De miért érdekli ez ennyire?...

— Azért, signor colonel, mert Ilse Björgsont ezelőtt negyedórával az Edwards hotelben az én szobámból hurcolta el két detektívforma ember azzal, hogy az ön házában betörésen tettenért Ludvig White terhelően vallott ellene.

A colonel felugrott, mintha kígyó csípte volna meg:

— Micsoda?... És önök bedültek ennek az ostoba kelepcének?...

— Ilse Björgsonnal igen éles beszélgetésem

volt és egészen úgy nézett ki a dolog, mintha a kelepécét én állítottam volna, önökkel összejátszva ellene.

— De hát akkor, hova lett a kémnő?...

— Azt hiszem, colonel, hogy annak az olajtársaságnak a képviselői raboltatták el, amelyeknek nem sikerült a szerződést nyélbeütni.

— Rettenetes... ha a szerződés nem kívánatos formában kerül napvilágra, tökéletesen elronthatja Olaszország baráti viszonyát a többi európai nagyhatalommal.

— Igazán cigarettára gyújtott és megállt a magyar előtt:

— Signor Varsay, értsen meg: idáig csak az olasz-abesszín viszálykodás ügye volt ez a szerencsétlen szerződés: most azonban már európai bonyodalmak is kerekedhetnek abból, ha lelkiismeretlen emberek elferdített formában hozzák nyilvánosságra az egyes pontokat. Kérem, gondoljon a fekete sárkány szövetségre, vagy akár a szovjet-hatalomra, amelynek érdeke lehet, hogy ezt az afrikai határkérdést európai bonyodalommá fejlessze. A szerződést tehát meg kell szerezni!...

Varsay minden gondja ellenére elnevette magát:

— Kissé furcsa, signor colonel, hogy éppen az ellenséges hatalom katonái igyekezzenek megmenteni egy bajba jutott kémnőt...

— Lehet, hogy furcsa, mégis meg kell tenni. Ezt parancsolja a fehér faj szolidaritása és a kul-

űremler becsűlete, amivel nem a világnak, hanem elsősorban önmagunknak tartozunk.

Varsay Sándor felállott:

— Értem, signor colonel. S ha a szőke kémnő még életben van, akkor ki is szabadítom. Kérem, telefonáljon az angol hatóságoknak. Lehetséges, hogy valamilyen formában mégis tudomást szereztek a betörésről és elfogták a tettest. Ha Ilse Björgson valóban a rendőrségen van, akkor gyerekjáték lesz kiszabadítani.

A colonel a telefonhoz lépett s amikor letette a kagylót, az arca gondterhelten látszott:

— A hatóságoknak fogalmuk sincs a betörésről és Ilse Björgsont csak mint Abesszínia kereskedelmi ügynökét tartják számon. Az ön gyanúja tehát alaposnak bizonyult.

— Akkor hát más úton kell keresnünk a megoldást. Tudjuk, hogy az olajforrásokért két hatalom harcol. Egy amerikai és egy másik, amely mögött valószínűleg a szovjethatalom húzódik meg. Akármelyikük raboltatta el Ilse Björgsont, egész bizonyos, hogy minél előbb biztonságba igyekszik helyezni a zsákmányt. Viszont messzire sem viszik, mert lehet, hogy a kémnő nem hordta magával a szerződést, hanem itt Berberában rejtette el valahol. A legközelebbi város, amelyik már nem angol birtok: Dsibuti. Valószínű hát, hogy Ilse Björgsont Berbera és Dsibuti között kell keresnünk a tengeren.

— Azonnal telefonálok a kikötőbe, hogy álljon készen a motoros.

— Köszönöm. Nagyon szeretném továbbá, ha valaki állandó megfigyelés alatt tarthatná azt a házat, ahol Ilse Björgson lakott. Valószínű ugyanis, hogy abesszín barátaink sem maradnak tétlenek s mert ők mégis jobban ismerik az ellenségeiket, lehet, hogy ők akadnak előbb valamilyen nyomra.

— Igaza van. Figyeltetni fogom a házat s ha valami eredmény lesz, percekben belül tudni fogja.

— Én magam a kikötőbe megyek. Lehet, hogy ott nyomára akadok a titokzatos fehér ruhás embereknek, akik Ilset elrabolták. Isten önnel, Signor colonel.

Tíz percbe sem telt, Varsay már ismét a Hotel Edwardsban volt.

Felrázta a szunnyadó portást.

— Halló, barátom, mondja csak, mióta van maga szolgálatban?...

— Este nyolc óra óta, szolgálatára.

— Emlékszik arra, hogy éjjel, valamivel éjfél után két fehér ruhás európai úr a szobám után érdeklődött?...

— Sajnálom, Sír, nálam nem érdeklődött senki. Lehet, hogy valamelyik boy vezette fel őket az emeletre.

— Azt sem látta, hogy valamivel később ez a két úr eltávozott a szállodából egy estélyiruhás hölgygel?...

A portás egy kissé gondolkozott:

— Azt a szőke, csinos hölgyet tetszik gondolni, aki azelőtt mindig két japán úr társaságában mutatkozott?...

— Azt, azt.

— Emlékszem már. A hölgy nagyon bosszúnak látszott. A kapu előtt mind a hárman autóba ültek.

— Nem emlékszik rá, hogy merre mentek?...

— Nem tudom, Sir.

Ezzel hát nem lett okosabb Varsay. Bosszusan otthagya a portást és felrohant az emeletre. Előkereste zsebéből a kulcsot és beleillesztette a szalodai szoba ajtajának zárába. Elfordította és lenyomta a kilincset, a zár azonban nem engedett.

Ismét megkísérelte a kulcs elfordítását s akkor tisztán érezte, hogy a zárat elrontotta valaki.

Meghökkent.

Minden jel arra mutatott, hogy távollétében betörők jártak a szobájában s lehet, hogy azóta 'Asallah is vérbefagyva hever az ajtó mögött.

Nekivetette széles hátát az ajtónak s a vékony deszka recsegve tört be vállának nyomása alatt.

Belépett és felgyújtotta a villanyt.

Amikor eltávozott, ruhái még bőröndjeibe csomagolva ott álltak a falba épített szekrény mellett. Most pedig minden holmi egymásra dobálva hevert a szoba közepén. Egyébként üres volt a szoba: Asallah, a kaffai lány eltűnt.

A hírszerző egyetlen ugrással az ágy mellett

termett, ahol írásait és két különleges szerkezetű ismétlő revolverét tartotta elrejtve.

Az írások és a fegyverek is eltűntek.

Tehetetlen bosszúságában leült az ágy szélére, amikor az öltözőfülke felől halk nyöszörgés ütötte meg a fülét.

Felugrott és félrehúzta az átjárót eltakaró függönyt.

Az öltözőfülke alján összecsavart szőnyegdarab hevert, onnan hangzott a fájdalmas nyögés. Varsay rosszat sejtve fejtette le a szőnyegdarabot a belesavart testről s akkor Asallah gúzsbakötözött barna teste gurult elébe.

Hamarosan megszabadította a lányt kötelékeitől és beléje öntött egy pohárka whiskit, amit a tolvajok tévedésből az asztalon felejtettek.

— Mi történt veled, Asallah?... Tudsz beszélni?...

A kaffai lány tántorogva felállt:

— Rám törtek, géta. Két fehér ember, ugyanazok, akik a fehér asszonyt elvitték. Betömték a számát és gúzsbakötötték. Azután felforgatták a szobát s mielőtt távoztak volna, begurítottak oda.

Varsay elgondolkozva járkált fel-alá.

— Akkor hát most én kerülök sorra a tisztelt kalandortársaság kiszemelt áldozatai közül. Azért vitték el a fegyvereimet, hogy védtelenül álljak s hogy reggel előtt még csak ne is gondolhassak az üldözésükre.

Még egyszer dühösen belerúgott a szétdobált ruhákba és felcsapta parafasisakját:

— Csakhogy nélkülem számított az igen tisztelt társaság...

Indulni akart, Asallah azonban elébe állott:

— Elmesz, géta?...

— Természetesen. Csak nem várom meg, amíg kényelmesen a nyakamra sétál néhány sötétbőrű fickó?...

— Asallah mit csináljon, amíg távol leszel?...

— Bánom is én, csinálj, amit akarsz. Legokosabb, ha visszamész a főnök házába, ahonnan megszöktél. Legalább nem kell külön féltennem a te életedet is.

— Ha a tolvajokat akarod üldözni, géta, a kikötőbe menj.

— Miért?... — állott meg Varsay. — Hallottad, hogy oda indulnak?...

— Azt mondták, hogy sietni kell, mert indul a hajó.

— Bravó, Asallah. Ez volt a legokosabb szó, amelyet életedben mondtál. Isten veled!

Ismét lerohant a lépcsőn és odalépett a bűbisszerű portás elé.

— Mondja csak, barátom, van magának revolvere?

— Van, sir. Csak nincs valami baj?...

— Éppen semmi. Hajlandó nekem eladni a revolverét?...

— Most éjjel?... Miért olyan sürgős?...

— Ne okoskodjon annyit. Húsz tallért adok a revolverért. Elég?...

A zsebébe nyúlt és elővett egy félfontos bankjegyet:

— Itt van, fogja, valamivel még több is, mint húsz tallér. Hol az a revolver?...

IX.

Még nem mult el másfél óra Ilse Björgson elrablása óta, amikor Varsay Sándor már a kikötőben állott. Sötét éjszaka volt, de már közeledett a hajnal s a kikötő elhagyottan, üresen aludt. Varsay megindult a móló hosszában, azt remélve, hogy valamelyik kirakodó hajó közelében sikerül egy éjjeli őrrrel találkoznia.

A hajók sorát azonban elhagyta, anélkül, hogy valakivel is találkozott volna. Már csak néhány halászbárka, a rév hivatal motorcsónakjai és néhány magáncsónak ringott előtte az olajos, hulladékokkal telt vízen.

Itt, a csónakkikötő szélén, végre megpillantott valakit, aki egy vasoszlopon ülve, mozdulatlanul bámulta a sötét vizet.

Öreg tengerész volt, valamelyik kikötött csónak matróza, aki talán álmatlanság ellen szívta szortyogó pipáját és a párával telt, sósízű tengeri levegőt.

Varsay melléje lépett.

— Good evening, old fellow...

— Evening... — biccentett az öreg.

Gyanakvó szemmel mustrálta végig a késői látogatót. Tekintete azonban csakhamar meg-
enyhült, amikor Varsay kezében megpillantott egy
illatos, kövér szivart.

— Volna még néhány ilyen szivarom a maga
számára, old man.

— All right... akár mindjárt ide is adhatja
az úr...

— Szívesen, de előbb tudni szeretném, indult-e
ma éjszaka hajó a kikötőből?...

— Tegnap dél óta egy sem. Éppen csak az tör-
tént, hogy befutott a Rotand. Orosz hajó, szép
hajó, ott ring a vízen távolabb. Kicsiny neki ez az
ócska kikötő, nem tud a mólóhoz állni.

— Hm... személyszállító hajó az a Rotand?...

Az öreg tengerész leírhatatlanul megvető pil-
lantással mérte végig a tudatlan kérdezősködőt:

— Hát már hogy lenne személyszállító?...
Nem ismeri az úr a Rotandot?...

— Nem én. De adnék még egy szivart, ha el-
mondaná, hogy miről nevezetes.

— A Rotand gyapjúsállító hajó és arról ne-
vezetes, hogy szovjetorosz lobogó alatt fut. Rész-
ben Peking és Odessza, részben pedig Odessza és
az afrikai kikötők között közlekedik. Már amint a
gyapjúsállítást megkívánja.

— Köszönöm. Most azt mondja meg, öregem,
akar-e tőlem még az éjjel öt angol fontot meg-
keresni?...

— Nem én. Semmi körülmények között sem akarok a kikötői rendőrséggel megismerkedni.

— Ne féljen, nem kívánok törvényteleneset. Csak azt kérem, hogy kerítsen nekem egy csónakot.

— Azt lehet. Ott fityeg a láncon. Máris mehet vele az úr.

— Igen ám, de magának kell eveznie.

— Azt is lehet. Hová megyünk? . . .

— A Rotandhoz.

— Mi az ördög. Csak nem annak az asszony-félének a férje az úr, akit az előbb vittek a Rotandra? . . .

Varsay szíve megdobbant. Hát mégis csak jó nyomon jár . . .

— Jó szeme van magának, öregem. Kitalálta az igazságot.

— No persze . . . tudom, amit tudok. Hanem ha az úrnak volnék, biz eldöngetném a feleségemet, ha maga volna a földreszállt szépség, akkor is. Olyan részeg volt a szentem, hogy alig tudták ketten a csónakba emelni.

Amíg beszélt az öreg, lassan feltápáskodott és eloldozta a csónakot, amely a lába alatt himbálózott.

— Na, beszállhat az úr. Aztán, ha olyan meglépős az asszony, csak ne tessék sajnálni tőle egy-néhányat.

— Bizza rám. Inkább arra ügyeljen, hogy halkan menjünk. Nem akarok verekedést a matrózokkal.

— Nono... csak azután lövöldözés ne legyen.

A csónak zajtalanul siklott a csendes vizen. Alig negyedóra alatt egészen sikerült megközelíteniök a hajót, amelynek gépei lassan dolgoztak, hogy a mólón kívül már erősebb hullámverést el-
lensúlyozzák.

Csupán egyetlen lámpa égett a Rotandon s a fedélzet üresnek és elhagyottnak látszott. Varsay a hajó farához kormányozta a csónakot.

— Maga maradjon itt, öregem — súgta a matróznak. — Ha esetleg zajt hall, ne törődjön vele. A hajó árnyékában magát úgy sem veszi észre senki.

Az öreg, mintha már kedvet kapott volna a nem mindennapi kalandhoz, kedélyesen bólintott. Varsay pedig megragadta a horgonyláncot s óvatosan felhúzta magát a fedélzetre.

Hatalmas gyapotbálák állták el az útját, de egyuttal meg is védték attól, hogy a fedélzeti őrség idő előtt felfedezhesse.

A középfedélzet felé tartott, hogy a hajótestbe vezető lépcsőkön lesurranhasson a kabinok felé. Azonban, alig hogy lekúszott a tatról a középfedélzetre vezető lépcsőn, az alsó kormányosfülke ajtaján kiszűrődő fényt pillantott meg.

Felkúszott egy gyapotbála tetejére és bepillantott a tágas ablakon.

Két férfi állt a fülkében felállított tábori ágy

mellett s az ágyon megbontott ruhában, látszólag eszméletlenül ott feküdt Ilse Björgson.

A két férfi éppen bevégezhetette az alapos motozást, amit a kémnő testén és ruhái között esz-
közlhetnek. Egyikük még a kezében tartotta a
könnyű estélyi cipőt, amelynek a talpa felhasítva
lógott, mint egy kiöltött nyelv.

Varsay fülét néha indulatos szófoszlányok
ütötték meg s ebből arra következtetett, hogy a
keresett szerződés vagy nem volt Ilse Björgson-
nál, vagy pedig a motozás bizonyult hiábavalónak.

A két férfi most a nő fölé hajolt. Élesztgetni
próbálták.

Végül egyikük kilépett a fürkéből és elballa-
gott előre, alkalmasint azért, hogy megkeresse a
kapitány fürkéjében tartott gyógyszeres ládát.

A hírszerző éppen indult, hogy lekusszon a
gyapotbálák tetejéről és közelebb surranjon a kor-
mányos fürkéhez, amikor észrevette, hogy Ilse
Björgson szeme megrebben.

Megkönnyebbülten lélekzett fel.

Ilse Björgson tehát eszméletnél van s csupán
azért színeli az ájulást, hogy könnyebben meg-
szökhessen.

Elővette revolverét s hirtelen rántással fel-
tépte a kajüt ajtaját.

— Fel a kezekkel!

A férfi megfordult s szája kinyílt, hogy kiál-
tással figyelmeztesse társait a veszedelemre.
Varsay azonban gyorsabbnak bizonyult. Revolvert

tartó keze hirtelen előrelelendült s a nehéz acélcső koppanva vágódott az idegen homlokához.

Az ütést gyors egymásutánban még kettő követte s a harmadiknál az ember összerogyott, mint egy gyapotbála.

A hírszerző Ilse Björgsonhoz lépett:

— Siessen — szólt rá — alig van néhány másodpercünk a menekülésre.

A kémnő akkor már ült s tétova kezekkel kutatott az ágy körül:

— A köpenyem... — tördelte — a szerződés...

Az ágytól néhány lépésnyire a földön feküdt a sötét selyemköpeny. Varsay felrántotta.

— Itt a köpenye. Ez az?

A nő mohón kapott a ruhadarab után:

— Adja ide!

— Nem... Előre!

Felrántotta a nőt és kilódította a fedézetre.

Ilse Björgson azonban nem olyan fából volt faragva, hogy egykönnyen elengedte volna a zsákmányt. Visszafordult és körmeit a férfi arcába vájva, szinte eszelős erővel tartotta vissza:

— Nem megyek... inkább itt, mint magánál... adja vissza...

A hátsó fedélzet felől felhangzott a másik férfi lépéseinek közeledő zaja. Habozás nélkül kellett cselekedni.

Varsay hirtelen elhatározással felnyalabolta a vadul védekező nőt és a hajó tatja felé rohant.

Lábdobogását sokszorosan visszhangozták a fedélzet korhadt deszkái.

Sikerült elérnie a korlátot, Ilse Björgson azonban elkapott egy lefüggő kötelet s vad erővel belekapaszkodott. Hallotta, hogy a kormányosfülke tájékán zürzavaros láрма kerekedik s úgy látszik azt akarta, hogy megakadályozzák a szökést.

Az öreg matróz is meghallotta a lármát s néhány evezőcsapással ellódította a csónakot a hajótól. Azután mintha csak a legtermészetesebb dolog volna a világon, nyugodt hangon felkiabált a fedélzetre:

— Ne sokat okoskodjék, Sir... Üsse fejbe és dobja a tengerbe...

A menekülésnek valóban ez volt az egyetlen lehetséges módja.

Varsay ökle lecsapott a kémnő tarkójára s a könnyű test a következő pillanatban loccsanva merült el a tengerben. A vén matróz néhány evezőcsapással elérte, megragadta s mint a pelyhet, úgy emelte be a csónakba. A horgonyláncon egy sötét alak kúszott le; a hírszerző lihegve érte el a törékeny járművet:

— Gyorsan, öreg, az evezőkhöz.

Maga is evezőt ragadott s szilaj erővel igyekezett minél előbb biztonságba helyezni értékes terhét.

Közben azonban a hajó fedélzete is megelevenedett.

Lövés ugyan nem dörrent utánuk, mert a

kikötői hatóságok ezen a téren nem ismerik a tréfát: helyette azonban csónak szaladt le a csigákon s nemsokára éles motorbérregés jelezte, hogy aligha érhetnek bántatlanul partot.

A kis lélekvesztő szinte repült a vizen, a motoros reflektora azonban percek alatt felfedezte a menekülőket.

S amikor Varsay, mint utolsó menedékhez, már éppen a revolveréhez akart nyúlni, hirtelen egy harmadik csónak is beleavatkozott a küzdelembe.

Mintha csak a víz alól merült volna fel, váratlanul egy teljesen sötét, lomhamozgású motoros termett előttük s mielőtt még megérthették volna, hogy tulajdonképpen mi történt, máris Varsay csónakja s az üldöző motoros közé ékelte be magát.

— A kikötői rendőrség... — lihegte az öreg.

— Alig hiszem... — válaszolta Varsay s fogait összeszorítva teljes erejéből evezett.

A harmadik csónak pedig megfordult a szinte boszorkányos gyorsaságú szökkenéssel utolérte az evezősoket.

Vasay kezéből loccsanva esett a vízbe az evezőlapát.

A motoros orrán néhány fegyver csöve csillant meg a derengésben s hirtelen elpukkant a hírszerző revolvere.

Sötétbarna karok csáklyákkal nyultak a csónak felé s mire Varsay védekezhetett, vagy a ten-

gerbe ugorva menekülni próbálkozhatott volna, nyolc-tíz vaserős kéz ragadta meg.

Csak amikor már kapálózva a levegőben lebegett a két csónak között, értette meg a történetet.

Ilse Björgson társai is felfedezték a Rotandot s amikor látták, hogy az olajszerződés tervezete egyik veszedelemből a másikba jutott, haladéktalanul beleavatkoztak a küzdelembe.

Az egész küzdelem aligha tarthatott tovább két percnél: az orosz hajó legénysége nem merte kitenni magát a kikötői hatóságok vizsgálatának s a fogoly kémnőt sorsára hagyva sietve menekült a Rotand felé.

Ilse Björgson cinkosainak hajója pedig teljes gázzal nekiszaladt a pirkadó hajnalnak, messze maga mögött hagyva az ébredő mólót.

X.

Jóval a város alatt, a halásztelepen túl értek partot. Ilse Björgson akkor kutatta át talán tizedszer s egyre fokozódó dühvel a tépett kabát bélését.

Varsay, minden tagjában külön megkötözve, a csónak fenekén hevert s egykedvű tekintettel szemlélte a kémnő hiábavaló munkáját.

— Varsay...

— Nos?...

— Hová tette a szerződést?

— Tudja jól, hogy meg sem találhattam. Nem volt időm keresni.

— Hazudik. Feltépte a bélést és kivette belőle a papírt. Hová tette?

— Mondom, hogy nem is láttam.

— Megmotozatom.

— Tessék.

— Addig fogják kínozni, amíg nem vall.

— Nem félek tőle.

A part elhagyatott részén, kis öbölben, sűrű páfrányliget közepén órmótlan halásztanya állott,

amelynek közelében zökkenve ütődött fenékhez a mótóros.

Ilse Björgson fürgén kiugrott a partra:

— Hozzatok utánam ezt az embert. A csónak azonnal forduljon vissza és figyelje, hogy a Rotand nem szedi-e fel a horgonyát. Két ember marad velem, a többi a csónakkal megy.

Két askhari a vállára vette a hírszerzőt s mint egy zsákot, becípelték a házba. Ilse Björgson a par-
ton maradt s emebereivel még egyszer, alaposan átkutatattatta a csónakot.

Hiába, a szerződéstervezet nem volt sehol.

A kémnő haragosan összevont szemmel nézett a ház felé.

— Nos, majd szóra bírom Varsay barátomat...

Amikor a mótórcsónak elporzott a vizen vissza, a kikötő felé, a kalandornő is felkapaszkodott a par-
ton és belépett a halásztanyára.

Lassú lépésekkel a fogolyhoz ment s a hangja metsző elszántsággal csengett.

— Varsay... utóljára mondom, adja elő a szerződést.

— Ah... fogalmam sincs, hol lehet.

A kémnő intett az askhariknak:

— Rakjatok tüzet...

Néhány perc múlva ropogva égett egy rőzse-
csomó a hodályszerű helyiség közepén.

— Nos, beszél?...

— Nincs mit mondanom.

Varsay nagyon jól tudta, hogy perceken mű-

lik az élete; Ilse Björgson a szerződéstervezet titkával együtt inkább a másvilágra küldi, semhogy még egyszer kieresse a karmai közül.

Már pedig a lövés, a küzdelem zaja egész bizonyosan felriasztotta a kikötő őrségét s lehet, hogy máris a nyomukban jár a mótóros.

Nincs más mód, húzni kell az időt.

Aki időt nyer, életet nyer...

— Ide hallgasson, Ilse Björgson...

— Azt mondja meg, hová tette az írást...

— Azt akarom. De ígérje meg, hogy...

— Semmit sem ígérek. S ha látom, hogy a szavakkal csak időhúzás a célja, szétloccsantom az agyvelejét.

— Várjon egy kicsit, azután nem bánom, tegyen amit akar.

— Tudja, hogy hol van az írás?

— Tudom. Amikor magát elkábítottam, a kabát még nálam volt. Ugyanekkor azonban utólértek a Rotand emberei és nekem is a tengerbe kellett ugranom előlük.

— És...?

— És... Ugrásközben beütöttem a fejemet a horgonyláncba, az ütéstől kábultan zuhantam a vízbe. Az öreg matróz ugyanúgy ájultan húzott ki engem is a vízből, mint magát.

— Nem igaz.

— Módjában áll ellenőrizni a szavaimat. Az öreg matróz ott él a kikötőben; véletlenül bukkan-

tam rá és öt font ellenében vállalkozott a kalandos feladatra.

— Hol a szerződés?

— Ilyenformán elgondolhatja. Valahol a tengerben úszik, ha ugyan a Rotand emberei ki nem halászták a kabáttal együtt.

— Utolsó szóig hazugság.

— Mondtam: tessék ellenőriztetni.

— Nem ellenőriztetek semmit. Még egy percet adok magának arra, hogy meggondolja magát.

Nyomasztó csend támadt a kunyhóban. A hírszerző érezte, hogy Ilse Björgson nem tréfál és azon gondolkodott, hogy az élete megmentése érdekében ne adja-e át a szerződést, amely igazán könnyen hozzáférhető helyen, a kabátujjába rejtve lapult.

Ha agyonlövik és kikutatják, úgysis percekben belül a kezükben lesz a sorsdöntő papírdarab.

A kunyhó előtt könnyű zaj neszelését fogta fel Varsay éles füle.

De ezek még nem lehetnek a hatóság emberei.

A zaj azonban megisméltódott s a két askhari riadtan ugrott talpra.

Ilse Björgson kezében megcsillant a revolver:

— Nos, beszél?...

Varsay feleletre nyitotta a száját; de mielőtt szólhatott volna, hirtelen felpattant az ajtó s a küszöbön — Asallah állott meg.

Főlemelt kezében kés pengéje villant s a pillanat tizedrésze alatt sziszegve zúgott át a levegőn.

Ilse Björgson megcsuklott.

Kezével bizonytalan mozdulatot tett, mintha a hátában remegve megálló kést akarta volna kihúzni. Azután vér buggyant elő az ajkán s egész hosszában végigzuhan a földön.

Ugyanekkor — szinte egyazon pillanatban — eldőrdült a két askhari fegyvere is s a kaffai lány véresen bukott fehérbőrű sorstársa mellé.

Az ajtóban azonban katonák parafasisakjai tüntek fel s élükön colonel di Santonio rontott a szobába.

Varsay mintegy félálomban hallotta a colonel szavát:

— Semmi baj... idejében érkezünk.

Fürge kezek oldozták fel a köteleit.

— Vigyázni... — hördült fel a hírszerző. — A szerződést a kabátom ujjába csusztattam...

A colonel visszasúgott:

— Csitt... erről nem kell idegeneknek tudni.

S amikor a hírszerző tántorogva felállt, az ezredes csendes mosolygással a két holttestre mutatott:

— Ime, egy fehér nő, aki a kultúra ellen harcolt s egy másik, aki bennszülött létére feláldozta magát ugyanezért a kultúráért.

Varsay elgondolkozva bólintott.

— Így van. S örök titok marad, hogy mi rejtőzött mind a kettőnek a lelke mélyén: szerelem-e, vagy csak egyszerű számítás, amiben az asszonyok mindig túltesznek a férfiakon.

Félrevonultak a ház sarkába s Varsay óatosan előhúzta a szerződést.

— Tessék a keresett írás. Elég kalandos vállalkozás volt a megszerzése.

A Colonel kíváncsian szétnyitotta a papírt, azután meglepett mosollyal tartotta a hírszerző felé.

— Ezért ugyan kár volt verekedni.

Varsay megdöbbenve pillantott a nedves írásba.

Az ázott papírlapon a gépen írt szöveget sötétlila, olvashatatlan foltokká mosta a tenger sós vize.

— Ez bizony tönkrement... de legalább mások sem tudják felhasználni.

Colonel di Santonio arcán vidám nevetés jelent meg:

— Eh, ne gondoljunk ilyen komoly dolgokra. A lényeg az, hogy amire vállalkoztunk, azt becsületesen és bátran teljesítettük is...

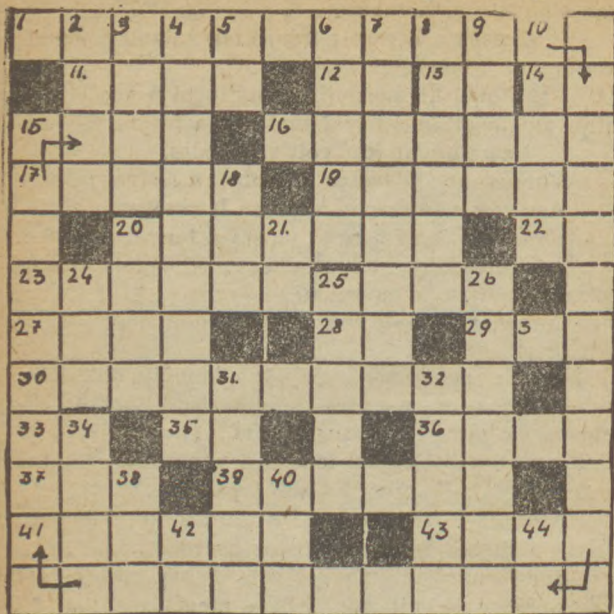
Jemen fölött éppen felkelt a nap s első sugarai bearanyozták Keletafrika sötét partjait.

Azét az Afrikaét, amely milliós kincseket és súlyos titkokat hord évezredes őserdői között.

S akárhogyan kutatja is a fehér ember, ért ahhoz, hogy titkait mindörökre megőrizze.

14. sz. keresztrejtvény.

JUTALMAK:

1 drb női púdertartó, 2 üveg finom kölnivíz, 5 doboz púder.

A 9. sz. keresztrejtvény helyes megfejtői közül: 1 drb férfiorát nyert: Vértessy István, Budapest; 1—1 üveg kölnivizet nyertek: Galombos Vilmosné, Budapest, Thein Ilus, Szombathely.

1—1 doboz púdert nyertek: Papp Jolán, Budapest, Vida Györgyné, Budapest, Weiner Ilus, Sopron, Tordai Pál, Budapest, Gáti István, Budapest, Horváth Erzsé, Ujpest, Mayor Adél, Budapest, Jeney Géza, Tass, Pethő Ferenc, Pestszentlőrinc és Nagy Pál, Budapest.

Vízszintes sorok: 1. Szeptember tizenötödiki sport-esemény. 11. Mérges, haragos. 12. Véd. 13. Betű fon. 14. Tizenkét hónap. 16. Végén l-lel bírál, megítél. 17. Sétaút, andalgó. 19. Ékezettel szüret betűi keverve. 20. Megálló. 22. Állóvíz. 23. Gyűlés. 27. Soha vissza nem jön. 28. Vissza: betű fon. 29. Vízben él. 30. A nóta szerint nem akar legelni. 33. Turó eleje. 35. L-el idegen pénzegység. 36. Vissza: szikra közepe. 37. N. R. R. 39. Táviró betűi keverve. 41. Vissza: rohanó, száguldó (ék. hib.). 43. Hajószerű alkotmány, amit a révész használ.

Függőleges sorok: 2. Idegen pénzegység. 3. Vissza: takarmány (ék. hib.). 4. Igen sokan vásárolnak így. 5. Tus mássalhangzói. 6. Ítélszék, bíróság, törvényes hatóság. 7. Vissza: Viszonylag, aránylag idegen szóval (ék. föl.). 8. Vissza: női név. 9. Vissza: idegen megszólítás, királyokra használják. 10. Vélemény. 18. O. L. K. 20. A kört átszelő egyenes (ék. föl.). 21. Ő, táviró nyelven. 24. Vissza: kurta eleje. 25. Kutyanév. 26. Mezőgazdasági gép. 31. Növény, seprőt készítenek belőle. 32. Vissza: kokárda közepe. 34. Az újjáépült Mongolia fővárosa. 38. Vissza: országúton sok van. 40. Vissza: tejtermék. 42. Bánat. 44. Állathang.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes 1. 23., függőleges 4. 26. 31.

A megfejtések beküldésének határideje mindig a regények megjelenésétől számított két hét; a nyertesek neveit november 7-én megjelenő 19. számunkban közöljük.

A megfejtéseket a kiadóhivatalba (József-körút 5, III. em.) kell beküldeni

A TARKA REGÉNYTÁR

legközelebb megjelenő kötete:

SZENTGYÖRGYI FERENC

A VÖRÖS BILINCS

című szenzációs regénye a forradalmi Oroszország
legvéresebb napjairól.

Elöttem hullámozott a búcsúzóik ismeretlen hadserege.

— Ivanovics Péter! Ivanovics Péter!

Egyszerre csak egy nagy fekete foltot láttam, egy föl-
emelt kart, egy kis fehér zsebkendőt, — és a fehér folt, a
fölémelt kar, a kis fehér zsebkendő utat tört magának a
tömegben... még húsz lépés, még tíz lépés és eléri a ko-
csit, amelyben vagyok, amely visz magával...

— Helén! — kiáltok föl. — Helén!

A piros szájról leszakad egy sikoltás.

— Ivanovics Péter, ne...

Ebben a pillanatban a mozdonyból sisteregve előtört a
gőz, a kerekek sebesebben, gyorsabban forogtak, kattog-
tak, csattogtak... még láttam egy mozgó, piros száját,
aztán a fehér folt, a fölémelt kar, a fehér zsebkendő egyre
kisebbedett és egyszerre, hirtelen eltűnt.

A berlini gyors akkor már teljes sebességgel robogott
Párizs külvárosának füstös, kormos házai között.

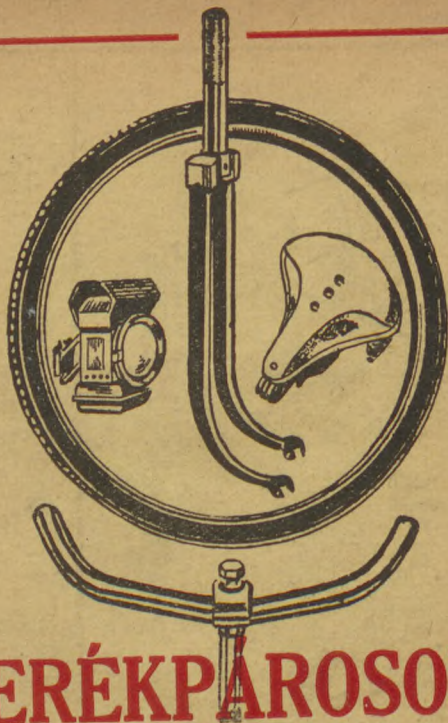
Lebilincselően érdekes a Tarka Regénytár új
kötete.

A Függetlenség HÖDÍTŐ ÚTJA 2 ÉV ALATT

Indultak 1933. Április 1933. szeptember 1934. január 1935. január
1933. II. 16. 55.000 100.000 130.000 165.000

*A Függetlenség a legelterjedtebb napilap
 Fizessen Ön is elő!*

KERÉKPÁROSOK!

M. D. Cs. kerékpár-
köpeny --- 5⁸⁰

Olajlámpa --- 2⁸⁸

Rugósnyereg --- 6⁶⁰

Verseny- v. strapa-
villa --- 3⁸⁸

Családi kormány --- 2⁸⁸

MAGYAR
DIVATCSARNOK
RÁKÓCZI-ÚT 72-74.

K!

3-88

2-88

K

